

МЕЛ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ СВІТОВОЇ ЕРОТИКИ:

Ісак Бабель,
Оноре де Бальзак
Іван Барков,
Август Бебель
та інші

ЕРОТИКА

в українській народній казці

ГАЛЕРЕЯ

Графіка Андрія Чебикіна

МАЛЕНЬКИЙ РОМАН

Юрія Покальчука

В АЛЬКОВІ ІГОРЯ ЧЕНИЧА

Антракт

ІНДЕКС 74283

Владислав
Таранюк

СТОП

СИГНАЛ

Оповідання

НЕ ЗНАЮ як, та коли на медкомісії, що й проходити допризовники, лікар звелів мені спустити до колін труси, пальцями затиснути ніздрі і надутися, то... Виявилось, я маю те, про що досі й не знав. Буває таке в людей. Грижа. Неприємність велика, та й слово якесь іржаве. До речі, болгарською «грижа» означає клопіт. Так воно і є. Морока, та ще й яка.

— Треба робити операцію і зашивати ту грижу, бо інакше тебе не візьмуть до армії, — сказав лікар.

Погодився. А що ж було робити?

Попередньо поголивши, повезли до операційної, роздягли зовсім. Та й лежи голий на тому столі, доки лікарі перекур закінчать. Тільки одна сестричка поруч ходить, мабуть, сторожує, щоби пацієнт не втік. Соромно. Бо вона з нашої школи, і я б з великим задоволенням перед нею роздягнувся з іншої нагоди, та й не тут, де і так багато світла, а ще й великого круглого прожектора вмикають.

Прийшли лікарі, вкололи чимось та й почали порпатися собі. А мене розмовою відволікають. А я й тішуся — не зовсім приспали тим наркозом, бо хто їх знає, не встежиш, то візьмуть заразом і все вичистять, що там є зайвого, окрім грижі, у паху (це так по-научному межі ногами звється).

Все може бути, бо я чув, як один лікар розповідав:

— Був я на практиці у Середній Азії, і привезли родильницю з глухих нетрів та високих гір. І не диво їй народжувати — уже вчетверте. Але щось дитятко там напудало, і мусили розрізати трохи, щоби воно народилося. Навчебто все гаразд. Але розрізали — треба зашивати. А породілля після того наркозу трохи оговталася, не дає, виривається. «Не зашивайте, — лементує, — бо чоловік мене з дому вижене! Бо дуже він це діло

любить». Думала, бідолана, що все зашивють.

Отакі бувають випадки. Тож і я трохи перестрашався, але вже потім, у палаті, пересвідчився, що все на місці, та й заспокоївся.

Загоювалося все добре, і скоро б виписали. Та одного разу розповіли хлопці в палаті таку історію цікаву, що мало зо сміху всі шви не порозходились. А історія така.

Містечко наше хоч і районне, але надто вже далеко від нього до обласного центру. Півдня автобус до міста їде, а там водії ночують десь і тільки на другий день повертаються. Зрозуміла річ, дружини вірні на самоті чекають їх найскоршого швидкого повернення.

Так от, один Петро з товаришам часто їздив цим вигідним маршрутом. А дружина його, Василина, відповідно вдома одна нудилася. Правда, люди в нас недобрі, злі. Особливо на язички. Їм аби тільки теревені точити якісь, чи то лясн, особливо якщо молодичка вдома без чоловіка часто ночує. Зрозуміло, Петро про таке всяке-усіляке нічого й не знав, бо довго не хотів нічого чути, а тим паче слухати. Але вже якось не першого разу й не витримав. Сказав своїй любій Василині:

— Іду в черговий довгий черезнічний рейс.

А сам з напарником залишився. Бо з другою парою хлопців-шоферів за могорича замінився.

Пішли вони до напарника в шопу, щоб їх, бува, хто не побачив та не викрив до часу, та й сіли чекати ночі. Довго було чекати, але з собою мали трохи, тож за чаркою і досиділи, аж поки споночило.

— Ну, то ходімо до тебе, Петре, чи що? — питає напарник.

— Атож. Інакше нащо було замінюватися, та ще й могорича хлопцям ставити?

Хоч і пішки, а дійшли швидко. Бачать, у хаті світиться.

— А, не спить ще Василина! — це Петро радіє, впевнений: ось зараз він доведе, що плітки — то все брехня і наклеп, а напарник свідком буде.

Зазирають в одне, друге вікно. Нічого не видно. Добре зашито фіранками. Аж ось — е! На однім вікні

Фото Олександр Заварова

кінчик фіраночки за голочку кактусову зачепився. Припав Петро до шибки...

— Щось погано бачу. Мабуть, вікно брудне. Стола з харчами бачу. А далі... О-ГО-ГО!.. Розвела квіти на свою голову Василина...

Та як кинеться Петро до дверей. Тихенько одімкнув їх своїм ключем. Шелест. І от Петро з товаришем, заgrimівши ночвами в снігах, улітають до світлиці. А там...

Ні, краще б Петро таки до міста поїхав!

Зойкнула його Василина, зовсім гола, та й випорснула, зойкнувши, з хати на подвір'я.

А от спокунника, в якого зовсім, видать, ніяки одбрало, бо навіть очі були вже не те що на лобі, а десь біля маківки, вони запалили.

Та й почали його мовчки кулаками розпитувати: а що це він тут голий у чужому ліжку серед ночі робить?

Він з переляку, понятно, мовчав, а позаяк Петро добряче питав, то вже й почав гикати та хрюкати.

— Стривай! — кричить напарник Петрові. — Стривай, бо геть зовсім уб'єш його! А отвічати прийдесться, як за хорошого. Стривай!

Так насилу й відтягнув Петра за плечі від того страшного спокунника. Стали роздивлятися, а хто ж то кращий за шофера дальнього рейсу тут занадівся. Аж гульк — а це Ігорьок-баяніст, що в ресторані грає.

— Еге, виходить, музикою задурив чесній жінщині голову, а потім уже взяв її, можна сказати, голими руками.

Але Ігорьок не збирався, видко, не тільки спорить, а й просто відповідать. Позаяк своєю ну зовсім голою натурою фактично вже й так на всі запитання понятно. Петро знову на нього кинувся, бо жалість за свою рогату голову зовсім засліпила очі, але напарник не пускав. Та й почали думати: як же йому люто помститися, щоби не кортіло Ігорюку більше до чужих жінок, трудним чоловікам рогов роздавать?.. І як ото їм таке в голову впало? Мабуть, та пляшечка трійного одеколону сама на очі трапила. Нагнули вони бідного Ігорюшу у позу «бегуща негритянка» і ту пляшечку в митку место і засунули. Ігорюша зойкнув, не так від пляшечки, як від одеко-

лону, але нічого — живий. І проситься:

— Відпустіть!

Ну, Петро вже й сам втомився, а напарнику то й вобщє байдуже. Отож і пустили Ігорка додому. Правда, без одєжі. Але надворі літо, та й містечко невелике, до того ж ніч стоїть.

Вирвався на волю радісний Ігорьок, (де, пляшечкою блимає, наче стоп-сигналом.

Дочкавав якось бідний Дон Баян додому, але ж пляшечка в тому місці заважає. Треба якось її видобути. Але як? Туди вона йшла шийкою, а назад денцем не лізе. До того ж слизько і пальцями ніяк не счепиш. Поклав Ігорюша дзеркало на підлогу, присів навпочіпки та спробував ложкою колупнути.

Та де там! Порпався, порпався, доки ложку вломив. Так, зламана, і залишилась відповідно поряд з пляшечкою в такому болісному місці. Та ще й коле уламком, так що й рухнутись годі. Промучився з півночі, а далі не витримав і викликав «швидку допомогу».

— Рятуйте!

Не те щоб дуже швидко, але «швидка» приїхала і відвезла мученика сексу до лікарні.

Посадили бідолоху музиканта у жіноче крісло, відоме в народі як «вертолёт», та й за дві години поралися біля нього всі чергові лікарі й сестрички. Нічого не можуть вдіяти. Зовсім уже зневірилися, коли хтось порадив покликати всім відомого у місті активного гомосексуаліста, як знавця саме такого, зворотного підходу в сексі. Той з'явився швидко і охоче. Трохи помилувався видовищем, але зарадити нічим не зміг, мотивуючи тим, що він знавець і фахівець, як «туди» вставляти, а не виймати. Мабуть, навіть лишився б Ігорюша «стоп-сигналом», аби не прийшла вранці на роботу ветеран хірургічного відділення санітарка Ніна Корніївна, яка все життя пропрацювала в лікарні і ще не таке бачила. Вона й спромоглась якось надавити коліном на живота, та так, що клята пляшечка й вигулькнула.

Так Ігорьок перший у світі серед чоловіків відчув, що то є «розродитись». По цьому навіть лікарі полегшено зітхнули. Але тут, ко-

ли небезпека минулася, лікарі почали питати:

— Що це було? Бо дуже все схоже на «умишенное членовредительство». І про це негайно треба сповістити міліцію.

Але Ігорьок, пам'ятаючи всі муки недавніх тортур, навіть згадувати про Петра боявся, тож розповів таке, що й було записано лікарями як сповідь хворого, або ж, по-науковому, «анамнез».

— Пішов я до районної лазні. А там підлога бітонова, мокра, а від мила це й страшенно слизька. Я як не послизнувся, як не впаду, та просто на пляшечку з диколоном. Отак вона мені туди, нижче спини, й потрапила. Оце і все. От як але, коли не дотримують правил безпеки у общественных лазнях.

Лікарі чи повірили, чи ні, але в місті всі звідкись взнали, як усе було насправді. А Ігорьок забрав свого баяна і десь поїхав, де ніхто не знає, як він «ходив до лазні»...

Отака-от історія. Уявляєте? А як у тебе весь пах, можна сказати, порізаний і потім зашитий... І ти ходиш так зігнутий, як ота «бегуща негритянка»... А перед очима у спеціальній шафі... Є там така шафа — такий собі музей здобутків операційної палати. Там і людські перли-каміні з нірок та печінок, щоправда, не такі гарні, як справжні перли, зате значно більші. Й Ігорюша пляшечка з ложечкою. Та сама пляшечка з обляманою ложечкою під гумкою і білочка: «Видобуто з ануса чоловіка 32 років»... То таки сам боїшся, що твої шви від струсів живота запросто можуть порозходитися. А ще там виставлені цвяшки з круглими головками, що їх дітки не знати для чого ковтають. І кулькова ручечка за 35 копійок, яку коханка своєму невірному коханцеві, підпоївши його, зловредна, в дуже болісне місце засунула, — тільки не туди, куди Петро з напарником, а вже спереду. Це щоб він їй не «змінює» більше. Багато чого зібрано в тій білій хірургічній шафі.

Така колекція, мабуть, є в кожній районній лікарні. І дуже вона небезпечна для хворих, які мають почуття гумору, а в них ще свої нитки не позаростали. ♥

СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ

ІЛЮСТРОВАНІЙ
ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ
ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 1 (30) 1997

Засновник і видавець — фірма "Деркул"
(свідцтво про реєстрацію:
серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

З 1994 року редакція
також видала 17 номерів
журналу "Лель-ревію";
передплатний індекс 74288.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ

Заступники головного редактора
РОМАН МАРКОВЕЦЬ,
ВАЛЕНТИНА ЧИРКОВА.

Головний художник
ОЛЕКСАНДР МІХНУШЕВ

Редактор відділу ілюстрацій
ЯРОСЛАВ ЛЮБАВІН.

Редактор відділу літератури
ВОЛОДИМИР МИТРОФАНОВ.

Редактор відділу фольклору
і літературних раритетів
МИКОЛА СУПИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ОЛЕКСІЙ МЕШКОВ

Начальник відділу реклами
ОЛЬГА МОРЕВА.

Начальник відділу реалізації
ВАЛЕНТИНА КОРЕЙБА.

Художній редактор
ВІТАЛІЙ КРЮКОВ

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет: Ярослав Любавін.

На 1-й стор. обкладинки та постери:
фото Юрія Юхачкова.
На 3-й та 4-й стор. обкладинки:
фото Олександра Задіраки.

Підписано до друку 10.04.97.
Тираж — 16000 примірників. Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119,
вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій,
набір, верстка комп'ютерного центру
фірми "Деркул". Тел.: 211-06-90.

Виготовлення фотоформ —
видавництво "АртЕк".
Тел.: (044) 221-52-54.

Друк — Поліграфічний центр
видавництва "Бліц-Інформ".
Тел.: (044) 446-21-96, 446-71-81.

Фотографії, розміщені в журналі,
не є прямими ілюстраціями до текстів.
Відповідальність за зміст і достовірність
рекламної інформації несе рекламодавець.
При передруку матеріалів посилання
на журнал "Лель" обов'язкове.

© "ЛЕЛЬ", 1997.
Індекс 74283

СХЕМАТИЧНО це виглядало так: Сергій любив Тамару. Тамара любила Сергія. Платон був їхній друг. Така була в них дружба, що хоч бери його третім у лівко. І завжди, коли доводилося розставатися, западала мулька пауза, і, щоб не за-

— Є пропозиція. — Платон подивився на Зіну, не знаючи, подобається вона йому чи ні. — У мене в холодильнику пляшка шампанського пропадає.

— Спокусливо, — обдарувала Платона теплою інтонацією Тамара. І до решти: — Поїхали?

...Літо було у розповні, жіночі сукні майли метеликами. Сонце зайшло, та сутінь згущувалася повільно. З келихами у руках Сергій з Тамарою виступили на лоджію, де в Платона стояв старенький диван, і надовго пропали.

Зіні запраглося води. Платон одкрутив на кухні крана, щоб трохи спохолоднів струмінь, і не зразу осмислив картинку за вікном: Тамарина голівка кучерявиться на Сергієвому животі, ритмічно коливається, немов у дятла.

Він повернувся до кімнати. Зіна розкинулася на ліжку з високо підсмикнутим подолом. Подав їй води, вона надпила і м'яко повабила його до себе. Платон розщепнув їй на блузці гудзика, поклав руку на похилисте шовковисте плато. З-перед віч не сходила лоджійна сцена.

Зіна нетерпляче зрухнулася, скидаючи трусики. Але він певно знав, що не хоче її. Зіна сторожко торкнулася його ширінки, другою рукою тамувала зойк плоти під зім'ятою сукнею.

Платон оживав, бубнявив хіттю. Став перед ліжком навколішки, занурився обличчям у пахучий золотистий лан. Зіна розстебнула йому пасака, викотила дозрілий овоч і почала гратися, вилущуючи й ховаючи голівку. Платон замружився. Лілейний дотик губ, що зроджує в усьому естві ніжну мелодію. І раптом — дисонансом скажені гострі зубки. Зопалу він ударив її по щоці. Зіна попустила його і заплакала.

— Що сталося? — почув Платон стурбоване Сергієве і спересердя вибіг на лоджію.

Тамара мрійливо дивилася на перші зорі.

— Не порозумілися? — Вона посулулась, даючи йому місце на дивані.

— Ет! — махнув рукою Платон.

Крізь напівпрочинені двері до них долинуло заспокійливе Сергієве:

— Не треба брати дурного в голову... Все буде гаразд.

— Чому, чому тоді на морі ти вибрав не мене, а Еллу? Адже ти мені сподобався, а не Сергій.

Він не вибирав... Він просто взяв те, що було ближче, коли вони минулорічної відпустки познайомилися з Тамарою і Еллою. Крім того, Платон працював художником-оформлювачем на заводі, де за головного інженера Сергій. Платон якоюсь мірою був залежний від Сергія і завжди намагався давати йому фору.

— Ти знаєш, я й досі... — Вона сперлася на лікоть, і в прорізі сукні змигнув роздвій персів — невеликих, але кругленьких, певне, досить пружних. Обняла його й нахилилася до нього, мов мати над немовлям. Платон мовчки куйовдив їй чорне кучеряве волосся.

— Я не можу з ним бути, для мене це збочення, дурю його то нездоров'ям, то бог зна чим...

Платон згадав сцену у темних кухонних вікні — можна дурити, виявляється, і так...

Але вже гладив їй коліна і рушав долонею вище. Тамара одкинулася на диван і порухами ніг допомагала роздягнути її. Він ще встиг автоматично сприйняти ритмічне порипування ліжка в кімнаті.

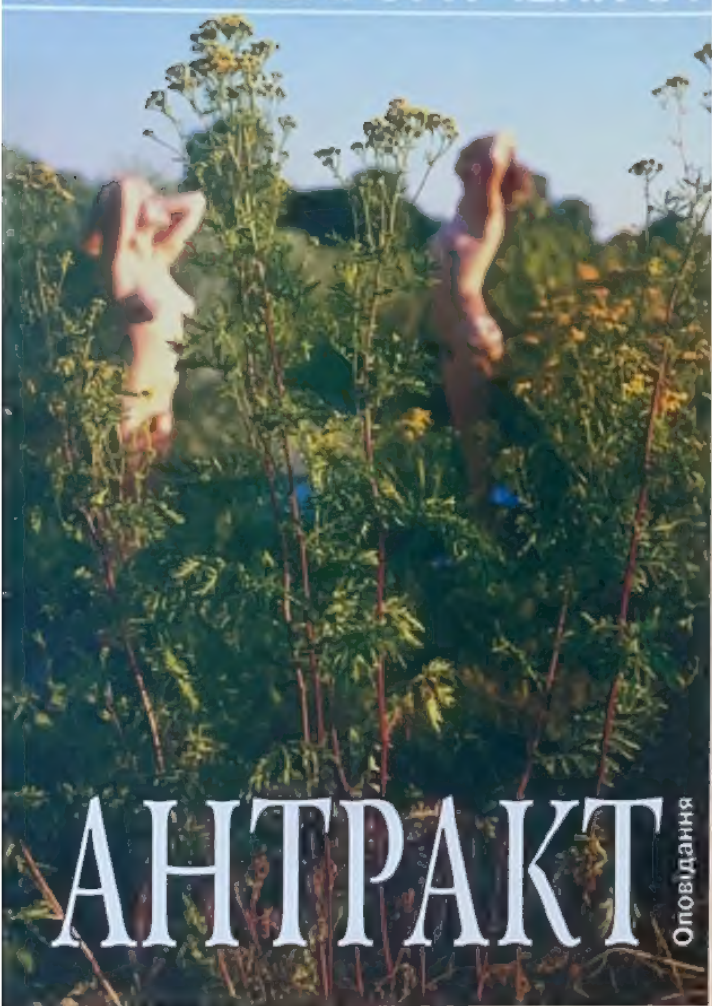
— Вище, ой вищенько, — шепотіла йому Тамара. — Так, отак-отак-о-о. — Її ніжки сплелися на ньому, і Тамара туто подавалася до нього вгору і впозовж, мов нерозроблена пружина, а він поринав і виринав, і знову занурювався в її тістечкову плоть по саме горло. Нарешті вона схлипнула й знерухоміла, заплющивши блаженно очі. Втішився і він, та снаги у нього зовсім не поменшало, і відчувати по всьому ніжний еластичний прихисток теж було блаженство.

Двері на лоджію прохилились, Сергій визирнув шпачком і сховався назад.

Коли вони зайшли до кімнати. Зіна лежала розхристана, ляне її волосся розмаялося на подушці. Сергій сахнувся прихистити її простиралом, але вона гордо відвела його руку і переможно глянула на Платона і Тамару.

— Здається, всі задоволені? — ехидно примружилася Тамара. — Чи, може, я помиляюся?

В АЛЬКОВІ ІГОРЯ ЧЕНИЧА

АНТРАКТ

Оповідання

тягувати її, Платон хутко тиснув обом руки і йшов перший. Бо прощатимуться годинами і ніяковітуть, наче хтось комусь щось винен.

Спектакль ще не закінчився, вони вийшли в антракті покурити, стояли під театром учотирьох — Тамара привела свою подругу-кравчицю — і раптом вирішили не повертатися до зали на досить-таки нудне дійство, тим більше, що Тамара сьогодні не була задіяна, мала скромненьку роль у прем'єрі наступного тижня.

— Воно й додому нехить, — багатозначно з'їла мовчок служниця Мельпомени.

— Мабуть, що ні, — сказала Зіна.

— Коли ми вже так гарно порозумілися, то... що нам заважає зблизитися ще тісніше?.. — почала Тамара, закурюючи.

— Що ти маєш на увазі? — ревню перепитав Сергій.

— Я думаю, це ліжко легко вмістило б і чотирьох.

— Я... я можу вже й не потягнути. — закінчився Сергій.

— Пусте. Вистачить і самої присутності.

Тамара легко змахнула із себе сукню, залишившись тільки у ліфчику. Платон із запізненням похопився допомогти, вона нетерпляче рухнула плечима, і мереживна конструкція метеликом відлинула від її плоті.

Дівчата, видно, добре знали одна одну. Тамара відкинулася біля Зіни на ліжку, схилилася плечима на бильце, а та притулилася до її перса щокую і тихцем почала пестити її пилки. Тамарині губи здригнулись, і здригнулися, розходячись, ноги. У неясковому світлі бра Платон побачив золотисту краплину, що визірвала у неї внизу чорного трикутника. Його гаубичка стрімко звелася, і він, похапцем скидаючи одяг і плутаючись у ньому, кинувся до обох наяд.

Обидві зустріли його розкритими обіймами. Тамара по-зміїному стрельнула в нього язичком і тут же передала Зіні. Платон внутрішньо напружився, проте цього разу Зіна діяла обачно: недовго поласувавши, повела ним по Тамариних персах, пустила нижче, полоскотала подрузі де належить і нараз сіла на стрімчак сама. Платон ніжно стис Тамарине ліве персо. Вільною рукою погладжував її гарячу прірву і, відчувши прилив вологи, запустив туди вказівного пальця.

Сергій стояв коло ліжка з сигаретою в руці, і вираз обличчя у нього весь час мінявся — мука, сумнів, екстаз. Зіна приловчилась, схопила його за прив'ялий кінець, схожий на обвислий мотуз, і стала куштувати, покусуючи, мов клейкий край самокрутки. — й поступово все почало оформлюватись.

З легким зітханням Тамара вивільнила персо з Платонових рук і похилилась до його ніг. Оксамитовий зашморг її губ охопив великого пальця на його нозі. Йому запраглося віддячити за цю вишукану ласку, і він, розворушивши теплі ніжношкірі стегна, поцілував духмяну щілину в м'яких кучериках.

Зіна невтомно крутилася на Платонові, не випускаючи закушені Сергієві вудила. Тамара вуркотіла, мов кішка, що грається з мишкою, і Платон дедалі глибше вгрузав лицем у запахущий мох, все більше зрошучись прибуваючою вологою.

Підламаним клинком Сергій повалився до товариства. У клубку тіл годі було шукати початку і кінця. Сам собі нагадуючи багаторукого, багатогоного індійського бога Шиву. Платон бачив перед собою восьмируконогу багатоліку багатопіховну самицю й відчував, як щемка насолода переймає його від мозку до кінчиків пальців на ногах. Уганяючись у безмежні нетрощі жіночого ества, дістався чарівним ключем останньої неодмінної переділки і на решті добув жадану перлину втіхи.

Тамара чуло вловила ту мить, перехопила його в помічниці-суперниці, злизуючи рештки. Сергій, передчуваючи наближення кульмінації і ніяк не можучи доскочити її в повних Зіниних устах, перехилився через неї, поцілував щойно звільнений притулок і тут же перенісся губами до Тамариних ніг. Ось-ось, зараз насолода гостро прохромить його нутрощі й вихлюпне, вкотре полишаючи його, немов життя... Зіна, зробивши карколомне сальто, підставилася йому широко розведеними колінами, і він з передсмертним риком нарешті злетів на гребінь найвищої хвилі і стрімко полетів униз...

Усі лежали, мов убиті. Зіна тремтячою рукою стягнула по недопитий келих.

— Дай і мені, — попросила Тамара.

Та подала їй вино і блаженно примружилася.

— Ти знаєш, у мене з пам'яті не йде ваша примадонна, як її... Лиманська? Така бездарна патетичка. «Ко-о-о-ха-ю-ю!» — вміло передражнила актрису. — Чи вона вже забула, як це воно буває? Їй-богу, навіть я зіграла б краще, не кажучи вже про тебе.

— Вона давня приятелька головрежа.

— Дружба дружбою, але ж треба й совість мати.

— Усе зараз робиться по блату.

— «По блату, по блату дала сестричка брату...» — промугикала Зіна. — А ти молодчага, зовсім не ревнива. Ні в якому плані. Ніколи б не подумала.

— А чого ревнувати — все одно за вами не вженешся. От і ти — спила всі вершки.

НЕМА ПРОБЛЕМ

Відома кіноактриса вирішила провести відпустку на березі моря. На модному пляжі до неї підходить полісмен і зауважує:

— Пані, ви хіба не знаєте, що у купальникові-двійці тут засмагати заборонено?

— Ні, не знаю, — відповідає актриса. — А яку його частину я повинна зняти?

УСПІШНА ПРОБА

Розмовляють дві актриси:

— Як пройшла твоя проба на роль у новому фільмі?

— Успішно. Режисер трішки дорікнув лише за те, що в мене холодні ноги.

А ЯКЩО БУДЕ ДІВЧИНКА?

Відомий кінорежисер — молодій актрисі:

— Я запрошую вас зніматися у мій новій стрічці й обіцяю через рік «Оскара».

— А якщо буде дівчинка? — поцікавилася актриса.

ЗАБУТИЙ ДОСВІД

Режисер говорить молодій актрисі:

— У новій п'єсі вам доведеться грати роль молодого незайманого дівчини. Чи вистачить вашого життєвого досвіду для цієї ролі?

СИЛА ТАЛАНТУ

Королева Англії прокидається вранці й викликає прем'єр-міністра:

— Я хочу переспати з Річардом Левине Серце!

— Ваша Величносте, але ж він давно помер...

— Як ви посміли сперечатися з королевою Англії!

Послав прем'єр-міністр по Великого Актора: так, мовляв, і так — виручай.

— Жодних проблем!

Одягнувши королівську мантию і взявши до рук меч, Великий Актор з'явився до королеви...

Королева залишилася задоволеною. Наступного дня її захопився адміралом Нельсоном.

І знову прийшов на допомогу Великий Актор.

Але на третій день королеві забаглося переспати безпосередньо з Великим Актором.

Дізнавшись про бажання королеви, Великий Актор жажнувся:

— Боже мій! Але ж я імпотент!..

ДЕ ДИВАН?

До театру приходять найматися
молода співачка:

— Де тут у вас диван, на якому
голоси прослуховують?

СВОЯ ОФЕЛІЯ

Відомий виконавець ролі Гамлета
бесідує за ланчем із літературознав-
цем — дослідником Шекспіра.

— Як ви гадаєте, — запитує дослід-
ник, — чи мав на меті Шекспір
показати, що Гамлет і Офелія
перебувають в інтимних стосунках?

— Не знаю, що там замислював
Шекспір, — відповідає актор, — а
особисто я не проминаю нагоди
трахнути свою Офелію!

МАЙСТЕР ОДНОАКТІВКИ

Молода актриса провела ніч із зна-
менитим артистом. На ранок вона
запитує його:

— Ви і в театрі граєте лише
одноактні п'єси?

ПОСІБНИК З АНАТОМІЇ

Цензор після перегляду фільму:

— І ви стверджуєте, що ваша стрічка
має пізнавальне значення! Чого ж
вона навчає?

— Як це чого? — дивується
режисер. — Хіба фільм не допомагає
вивчати анатомію жінки?

ЗВИЧАЙНЕ ЖИТТЯ

Актор з Голлівуду приїхав до рідного
містечка, в якому не був з юнацьких
часів. Природно, його давні друзі
почали допитуватися, що за життя у
Голлівуді і чи правда те, що пишуть
про акторів у пресі.

— Дурниці все це й нахабна брехня, —
заявив актор. — Ми звичайні люди,
живемо нормальним сімейним
життям, тяжко працюємо. Актриса
нічим не відрізняється від
домогосподарок з якого-небудь
Мілвокі. А життя режисера не більш
ексцентричне, ніж, скажімо, життя
комівояжера.

Візьмемо для прикладу мене.

О восьмій п'ятнадцять ранку я вже у
студії. Працюю до вісімнадцятої,
потім вечером, читаю газети чи
дивлюся телевізор. Спати лягаю
приблизно о дев'ятій вечора. І, як
завжди, кажу своїй дружині:
"Розбуди мене о шостій, Джорджі!"

— Можна подумати, тобі було
кепсько. Такі звуки видавала!

— Не кепсько. Але було б чесніше
й мнятись.

— Усе в наших руках. Наступний
сет — твій.

Задзвонив телефон. Платон, вага-
ючись, узяв трубку. Зачувши жіно-
чий голос, Тамара кокетливо покла-
ла йому руку до паху. Та голос у
трубці був сердитий.

— Я знаю, що Сергій у тебе. Якщо
не хоче неприємностей, хай мерщій
збирається додому.

— Чув? — Платон поклав трубку
на важіль.

— Вік би її не чути.

Сергій був одружений, дружина
знала про його тісне товаришування
з Платоном і завжди чітко вирахову-
вала, коли він гостював у нього.

— Було б тобі збрехати, — спізню
порадила Зіна Платонові.

— Її не обдуриш, — приречено
буркнув Сергій і почав одягатись. —
А збрешеш — через півгодини з'яви-
лася б з ревізією.

— Ми б її запросили до свого гур-
ту, — пирхнула Тамара.

— І вона миттю зробила б вас
фригідками, а нас — імпотентами.
Яйця повідривала б...

Прощання було довгим і ніжним.
Зіна не втрачала надії вишуканим
поцілунком роздрочити Сергія. І він
кволо захищав од неї «блискавку»
штанів.

— Нічого, ще зберемось і надолу-
жимо, — втішав її від порога.

— Ходімо купатися. — Платон не
знав, чим заповнити раптовий ваку-
ум.

І вони славно похлюпались у
ванні, яка ледве вмістила їх. Платон
узяв на себе роль банщика і так ре-
тельно намилював подруг, що вони
знову завелися і наперебій почали
загравати до нього.

Розслаблені й роз'ятрені, обидві
незловиво під'юджували Платона,
натякаючи на невідому наші, ко-
тра звалилась на його плечі.

— Будемо спати? — Тамара пово-
рушила Платонів напівзгаслий
світильник, коли всі троє, голісінькі,
мов янголи, вляглися в ліжку.

— Якщо зможемо.

Зрештою Тамарі щось вийшло із її
старань. Платон перевернувся на
живіт і, пестячи однієї і другий перса,
наперебій цілував губи то тій, то
тій, і завзяття його не вгасало. Уже
не на персах, а в розгалуженнях сте-
гон гостюють його руки, вже пру-
тень у губах Тамари, в піхві Зіни; з
піхви у уста, з вуст у піхву, з піхви в

піхву. Пальці, прутень і язик, дівочі
язички і піхви, й перса, й губи, й ру-
ки...

Цілує Тамарину бандурку. Зіні до-
годжає споконвічним способом.

— Скажи, — задихано шепоче
Зіна, — у котрої з нас краща?

— В обох як колісочки: у тебе ко-
рольок, тугенька, наче ріпка, а в Та-
мари сіпавка, м'яка, мов апельси-
нові дольки, з тобою спосібніше спе-
реду, з Тамарою — іззаду, і ви обидві
такі лялі...

І він ставив їх задком, клав на
підлогу, робив з них солодкого
сендвіча і так уже спритно обход-
жав, що їм обом здавалося, мовби
він водночас у тій і тій.

Подвійний дар, подвійна віддяка,
обидві грають станом, тріпочуть ри-
бинками, ледь уловна одміна в запа-
ху шкіри і дотиках волосся, а коли
ще зануритися в нього не тільки
пальцями...

— Дівчаточка, голубоньки, котрій
кінчати?

— Котрій хоч...

— А куди?

— Куди тобі смачніш...

І вже знов основоположна поза:
обоє розкриті перед ним, немов
складані ножички, а він то тут, то
там: високо піднявши ноги Тамарі,
просить не опускати, так тримати,
щоб він мав вільні руки для Зіни, і
Зіні споро допомагає, вона ж його ядра
має за забавку.

— Кажіть мені: коханий.

— Ах, коханий, жаданий, най-
кращий, єдиний! — Такий ніжний
жагучий дует, і ось у ньому детонує
сласна вибухова сила, рве греблі й
загати, мчить, змиваючи на
своєму шляху всі перешкоди, пере-
повнює Тамару, перехлюпує в
Зініні уста, і вона ще довго водить
і водить цим живим шлангом по
жадібному стукавілому пелюстку,
спиваючи нектар до останньої
краплини...

Розплющившись уранці, Платон
подумав, що він усе ще спить і все це
сниться: ніжний розгартіаш, багат-
ство плоті, мальовничі пози його ми-
лованок. Тамара потягнулася,
кліпнула карими оченятами, смик-
нула ковдру прикрити голе лоно. Він
рішуче запротестував. Рука її впала і
не проминула дубця. Платон знай-
шов і Зініну долоньку й з'єднав їх на
солодкім пружі, і вони спроквола по-
чали його гладити, провадити пест-
ливі паси, потихеньку засовалися в
постелі, відгукуючись ожиллим зго-
лоднілим єством.

Першою не витримала Тамара.

сповзла головою донизу, вологою квіткою рота поглинаючи ранкові підносили.

Захопилася, до самозабуття поринувши в пестоці. Запалі щокі порожівли, примружені очі світилися промитими дощем каштанами, пасемце волосся тремтіло біля вуст чорним метеликом.

— Спробуй уяви в такій мізансцені Лиманську — пародія, абсурд, — по-товариськи апелювала до Платона Зіна. — Ні, ти тільки глянь, як увійшла в образ: оце артистка так артистка! Не народна — то заслужена напевне.

Ворушачи в себе між стегнами рукою, вона зрештою не витримала й перехопила в Тамари ініціативу.

— На мене вранці це діє краще за каву.

Платон допоміг Тамарі спертися на подушки і куштував її сьогоднішню незайманість: «Це я нині у неї перший!»

Піднявшись на колінах, водночас переймався невсипленими Зінініми клопотами: немов телятко ссало.

— Який прекрасний журавлиний ключ, — на мить відірвала від нього уста Зіна.

— Я б не проти біному Ньютона, — погладила його по голові Тамара.

— Це ж як?

— Зіно, просвіти неофіта.

— Треба тільки переставити доданки. — Зіна хвацько прослизнула попід Платоном до Тамари й прикладалася до неї, йому ж дісталися вже її геніталії.

— Але випадає основний компонент.

— І не тільки. А й мої губи, — мов із захмарної височини долинуло Тамарине.

— То зробимо рівнобічний трикутник.

Ледь перешикували свої лави: лягли бочком, і Зіна так само цілувала Тамару. Платон цілував Зіну, але Тамара ще й дотягувалася губами до Платонового паху, і кожне мало подвійну насолоду. Час від часу дівчата мінялися, щоб скуштувати «основного компонента».

Завершували вже вподобаним «сендвічем»: Тамара животом на ліжку, а на ній так само долілиць Зіна. Платон — зверху. І вся ця жива маса рухається, підкидає, аж виляски йдуть. На вершині блаженства — таки справді на «вершині» — Платон, доскочивши оргазму в Зіні, поклавився довершити в Тамарі і зненацька відчув цілковито новий нюанс. І він спромігся ще на тривалу

інерцію поміж двома піхвами, але не зовні, ні: послизнувся й промахнувся, проте геть не але. Тамара аж зойкнула від насолоди.

Збагнувши, в чім річ, Зіна не втрималася:

— Ти мене обійшла.

— Не все ж киді масниця. І, крім того, я його люблю. Ще здавна.

— А я — від учора. Можна мені його трішки любити?

— А що ми оце робили? Ми будемо любити його вдвох. Тільки вдвох. Він не проти?

— Я тепер уже й не знаю, як можна одну...

...Поки дівчата купалися, чепурилися, Платон лежав, кутив і міркував, що в мусульманстві є багато позитивного. Що мусульмани зовсім не дурні. Адже річ не тільки в тім, щоб самому дібрати насолоди, а щоб дати її якомога більшій кількості жінок. Чим більше, тим, певне, краще.

Тамара принесла з кухні чай. Цукру не було. Він дивився на вже одягнених підбічниць, приміряв на них шати недавньої пригоди, і це було своєрідне гурманство. Зіна сиділа навпроти нього, Тамара — поруч. Широко розставлені Зініні ноги на щось йому натякали, і Тамара чуло вловила його стан, поклала на воскреслу плоть лагідну долоньку.

— О, то в нас, виявляється, є солодке, а ми й забули! — Вона поцілувала його і відсморбнула чаю. — Навіть краще меду.

— Не будь егоїсткою, — посунула ся навколішки до них Зіна.

І вони почали пити чай уприкуску, передаючи медівник з уст у уста.

— Уяви собі заклад на кшталт чайної, де замість цукру... — примружилася Тамара.

— Яка черга туди стояла б! — аж похлинулася Зіна.

Дія знову завела Платона, і він спробував заманити їх у лівко.

— На жаль, у мене сьогодні важкий день, — сказала Тамара. — Репетиція, перукарня, пральня.

— А в мене ще й побачення з нареченим, — чомусь розсердилася

Зіна, але все менше пила чай, дедалі більше прикладалася до «цукру». І Платон скористався миттю — доскочив розкошів у її вустах.

— О, чай з вершками! — сердечно мовила Тамара.

Зіна присморбнула з чашки, мрійливо закотила очі.

— Славний антракт у нас вий-

шов, хіба ні?

— Ти знаєш, що він з нами скоїв? Він нас породичав. Зробив молочними сестрами...

І вони пішли, вже буденно перемовляючись про справи, горді, елегантні, а він дивився за ними з лоджії, уявляв їх серед людей і сторонніх поглядів на них і думав, що нічогоісінько ми не знаємо про тих, хто докола нас, про їхні бажання та настрої, і часто ризикуємо нарватися на одкоша й на брутальність, і проминаємо слішню нагоду, і що, певне, й не варто знати потаємних зрухів чужого ества, бо що б то за життя було без ризику, без гри... ♥

ХРАМ ДІВОНІЇ

ПЕНІС-КЛУБ

ВИПАДОК ІЗ СУДОВОЇ ПРАКТИКИ

ЦЮ ІСТОРІЮ розповідав мені нині вже покійний майор у відставці Козлов. Якось йому довелося бути народним засідателем. Одного разу мала служитися банальна справа про розлучення. Позивачка, маленька й вродлива жіночка, відразу ж зайшла сльозами. Крізь склипування чулося:

— Я через нього, ірода клятого, весь час по лікарнях!..

— Заспокойтеся і поясніть, у чому справа, — почали її вмовляти.

— Та ринва у нього така велика, що терпіти сил більше немає! — вигукнула позивачка.

А суддею була молода ще жінка років тридцяти шести. Вона спочатку почервоніла, потім зблідла, потім знову почервоніла і знову зблідла.

Запитали у чоловіка-здорованя:

— А ви згодні на розлучення?

Чоловік був категорично проти:

— Нізащо! А свині, кури, гуси, город хто доглядатиме? Та й дочка ж у нас.

Привели у суд і доньку — гарненьку крихітку з пишними білими бантами.

— То, може б, ви якось обережніше, — порадили чоловікові.

— А що таке? А я так люблю! — образився чоловік.

Суддя оголосила перерву, а сама зателефонувала своїй колишній викладачці, яка на той час працювала у міністерстві юстиції.

Та, літня жінка, досвідчений юрист, дала таку пораду:

— Ти відклади слухання справи на місяць, а цей парі порадь звернутися до сексопатолога. А якщо вони прийдуть до тебе через місяць, то ти запроси в суд усіх своїх незаміжніх подруг, оголоси справу і зроби перерву. Продовжувати слухання справи тобі вже не доведеться. Його заберуть.

Суддя так і зробила.

Незабаром у майора Козлова закінчився термін роботи народним засідателем, і він так і не дізнався, чим же завершилася справа про велике чоловіче знаряддя.

АНАТОЛІЙ ЗБОРОВСЬКИЙ

ЗВИЧАЙНО, більшість жінок самі обирають стратегію і тактику зваблення чоловіків. Поради якихось там сторонніх мужчин, хай навіть і з дипломами психолога, їх не обходять. І це правильно: шлях до серця чоловіка кожна жінка має знайти сама, оскільки, торуючи той шлях, значно краще починаєш розуміти свого обранця, ніж коли користуєшся позиченими рецептами.

Однак не стану брехати, ніби той шлях до серця чоловіка буде вистелений трояндами. На жаль, чекають на нього і помилки, і розчарування, і сльози, бо не завжди того чоловіка розумієш: учора був такий, а сьогодні... Тому часом корисно почитати, що ж думають з приводу їхнього зваблення самі чоловіки. Власне, ти ж для нього й стараєшся, то, може, щось не так робиш?..

Мій іншим — хочу нагадати, що в китайській опері всі жіночі партії співають виключно чоловіки. І знаєш чому? А тому, що тільки чоловіки знають, як має поводитися жінка!.. Принаймні так вважають у Китаї.

Тому хоча б із цікавості почитай, які тактичні пастки пропонує використовувати жінкам у боротьбі за чоловіка психолог ФРАНК МАНН. Не суттєво, який твій ідеал, — чорнявий він чи білявий, спортсмен чи бізнесмен. Невеличкі па-

ПАСТКИ ДЛЯ

сточки, які ти приготуєш незнайомому, але симпатичному чоловікові, спроможні подолати будь-який опір.

У КАФЕ

Ти сидиш сама і п'єш каву. І раптом серце замирає: твій ідеал з'явився на порозі. Зараз або ніколи!

Порада № 1. Зачекай, поки він сяде і заспокоїться. Тільки тоді починай привертати його увагу.

Порада № 2. Тепер пити каву треба, не зводячи очей з об'єкта уваги. У той момент, коли він на тебе погляне, швидко відведи погляд — це викличе його цікавість.

Порада № 3. Усміхнись, це його заінтригує. Усміхайся таємничо, не зустрічаючись із ним поглядом.

Порада № 4. Час переходити у наступ. Покажись йому в усій красі. Пройди повз нього і зникни в туалетній кімнаті. Він неодмінно проведе тебе поглядом.

Порада № 5. На зворотному шляху слід вдаватися до конкретних дій. Можна попросити у нього вогника (якщо не палиш, то поцікався, котра година) і при цьому подивитися йому просто в очі. Можна гарантувати, що він вмиль розтане.

ПАРА-ЛЕЛЬ

1
Ти звик до пестощів, цілуєш...
Для тебе звична гра в любов.
За допомогою дарунків
Жінок купляєш знов і знов...
Невже не бридко вдовольнитися
За гроші нишком почуття?
Хіба не краще — покохати.
А не пірнати у вир сміття?
Що — досить?.. Вже мовчу.
Тут скільки?
От сінара, за ці гроші — зась!
Додав би хоч на кулі шпильки...
Паразд?.. — Й покірно
роздиглась...

ДІВОЧІ МОНОЛОГИ

Євг. ССААВІ

2
Завванте, панове, не я це
зробила.
Не я чоловіка з дитям
розлучила.
Не я відвернула від жінки та Бога.
Не медом до мене парує дорога...
Його і про осуд я попереджала.
І зустрічам з матір'ю не
заважала.
Плекала надію, що він
скаменється.
Від мене до жінки такий
повернеться...
Попри усі чвари я дупу
вкладала —
Пола його і щодня годувала.

Залпощила очі на власні
потреби.
Для нього жила і не дбала про
себе...
Відома усім моя шпир
порядність.
Єдила подружки, на що мала
здатність...
Та все було марно. Він не
повернувся.
За радою знову до мене
звернувся:
«Як бути з дочкою?.. До себе
забрати?..»
Бо й тут на заваді стає її мати...
Щоб не катувати нещасну
людину.
Йому народити берусь дитину!

ЧИТАЛЬНЯ ЧОЛОВІКІВ

Якщо він одразу не запросить тебе на чашку кави, він або надто боязливий, або дуже лінивий. Допоможи йому трошки: «А чи не піти нам до іншого кафе, дуже хочеться морозива». Цими словами ти його остаточно обеззброїш. Він твій.

У ПАРКУ

Сонечко сяє, пташки співають, ти в чудовій формі. Аж тут назустріч — найстрункіший, найсимпатичніший чоловік, якого тільки можна уявити. Як підбити його на спільну прогулянку?

Порада № 1. Якщо він справді йде назустріч, якнайпривабливіше усміхнись і тихо, але виразно скажи: «Привіт!». Він зверне увагу й здивується, чого це ти з ним вітаєшся. Його подив — то вже ваш перший контакт.

Порада № 2. Якщо він йде попереду, обжени його, а потім, озирнувшись, ошелеш його поглядом. Білосніжки — невинним і загадковим.

Порада № 3. Зупинися перед ктумбою, дочекайся, поки він підійде, і запитай: чи не думає він, що це чудове видовище? Неможливо, щоб він почав заперечувати. Як людина вихована він підтримає розмову про квіти.

Порада № 4. Говори барвисто і загадково. Хай трошки розгубиться.

Порада № 5. «Яб хотіла мати такий букет». Якщо він зробить усе можливе для того, щоб ти мала такого букета, він твій.

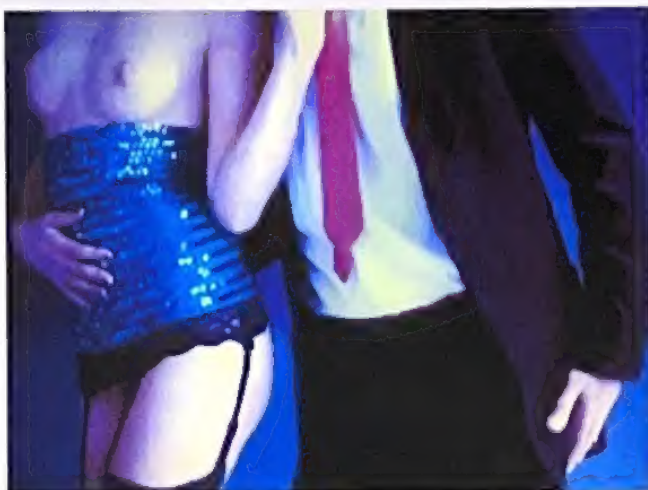
У КІНО

Ти сидиш у залі і збираєшся спокійно подивитись фільм. Та перед початком сеансу твій ідеал сідає на місце за кілька рядів від тебе. Що робити, адже світло згасло і розпочався фільм?

Порада № 1. Запам'ятай місце, де він сидить, щоб точно відшукати його в темряві. Коли фільм розпочнеться, зачекай кілька хвилин, потім підведись і вийди до туалету. Повернувшись, удай, ніби не можеш у темряві відшукати своє місце. І сідай поруч з ним.

Порада № 2. Забезпеч легкий тілесний контакт, торкнись ліктем його руки — це його схвилює. Тепер нічого іншого не залишається, як дочекатися кінця сеансу. Тоді — вперед. Підводячись, подивись йому глибоко в очі. Не мовчи! «Дотепний фільм, чи не так?» Хоч щось він відповість. А це — початок розмови.

Порада № 3. «Я недавно бачила ще крутіше кіно». Він, звісно, поцікавиться, яке саме. «А я якраз збираюсь його завтра ще раз подивитися». Він, безперечно, захоче скласти тобі компанію. Решта залежить від тебе.

Фот. Ангела Борець (Містерма)

РЕНТГЕН-КАБІНЕТ

ОЙ ВИ, ОЧІ...

ЖІНКА, яка сидить у короткій спідниці, весь час змушена класифікувати чоловіків краєчком ока.

Одні відводять погляд, розмовляючи з нею. Ці — налякані, їх важко «дістати».

Інші сміливо розглядають її відверто сексуальні стегна.

Але є такі, що нинішном кидають погляди, брутальні молоді люди.

Є й такі, які бачать тільки її обличчя, їм вона не потрібна.

Нарешті, є такі, хто спочатку дивиться на обличчя, а потім на стегна — для них вона насамперед людина, а вже потім — сексуальний об'єкт.

Тих, хто відводить очі, можна спокусити; сміливих можна використати; брутальних молодиків — зневажати; тих, що поважають, можна поважати; а останніх — кохати.

Усе це помічається та відзначається нею без жодного слова і навіть погляду у відповідь, і вона знає все це з дитинства, якщо вона справжня жінка.

ЕРІК БЕРН,
психотерапевт (США)

ARNOLDA SALENIEKA

Художник: Евардо Віно (Латвія)

КЛУБ МАНДРІВНИКІВ

ЗАХІДНА АФРИКА. КОЛУМБІЯ.

Місцеві жінки полюбують секс лежачи на боці обличчям одне до одного.

АЛЬТАНКА

ЖІНОЧЕ СОЛО «SO»

ЯКЩО ВАМ ще немає тридцяти, але ви їй досі не чули про групу «SO», то сором на вашу ще не сиву голову. Їхню музику варто слухати і рухатися під неї у шалених панківсько-рок-н-рольних ритмах. Та розмовляти про їхню музику — це все одно, що внохати шоколадний торт за вітриною. Тому ми вирішили поговорити про жінок.

Отже, група «SO»...

Вітьок — він же Корженко, барабанщик гурту, наймолодший з трьох його учасників, схоже, з найреалістичнішими поглядами на життя.

Маляр — він же Ігор, з такою собі фаустівською зовнішністю, власник мужнього торсу, доброго серця та кицьки Мартіши, яка вже досягла віку, необхідного для позбавлення її котячої незайманості, але ніяк її не позбудеться.

Петров — він же Діма; господар кота Тома, який є найголовнішим претендентом на кицьку Мартішу, але ніяк не може виконати покладену на нього функцію, і все через сором'язливість.

Петров — улюбленець жінок, яких приваблює його оригінальна зачіска, наївний погляд і тонке обличчя.

КУРИЛКА

БУДЬТЕ МОЛОДИМИ

Фото: Григорій Чорний

Кореспондент у даному випадку виступає особою позастатевою, щоб якомога достеменніше з'ясувати думку головних дійових осіб стосовно жіночого питання. (Дія відбувається у затишному прокуреному кабінеті під брязкіт гранчаків, писк періодичних радіосигналів, загальний гомін та веселощі, що іноді перебиваються аж надто романтичними зітханнями.)

Кор.: Давайте одразу з'ясуємо, що таке об'єкт нашої розмови?

Маляр: Навіщо ж так одразу — «об'єкт»... Це дивна, чарівна, іноді незрозуміла істота. Від неї, тобто жінки, можна у будь-який момент чекати чого завгодно.

Кор.: І найчастіше, мабуть, якихось капостей...

Маляр: А от і ні. Капостей якраз завжди більше від Петрова. Він великий майстер зваблювати чужих жінок.

Петров: Нікого я не зваблюю. Вони самі до мене приходять. Просто в Малярка гарний смак, а в мене більше досвіду.

Маляр: Ну, про досвід краще не говорити. Я, наприклад, можна вважати, був одружений, а ви до цього ще не доросли.

Петров: У жінці має бути така собі родзиночка, краще навіть, дві такі собі гарненькі родзиночки. Жінку шукати треба.

Кор.: І де ж?

Маляр: Та де завгодно. Головне — знайти. Я, наприклад, завжди керуюся передчуттям. Якщо ж мені ніхто не впав у око з першого погляду, значить, шукав не там. Не обов'язково, щоб вона була красивою. Головне — щоб була приємною. І не тільки на дотик, а й у розмові. Якщо з нею нема про що поговорити, то й далі нічого путнього не буде.

Жінці слід пам'ятати, що паління та врода — речі не-сумісні. Ця звичка так відби-вається на зовнішньому ви-гляді, що ніяка косметика не до-помагає. Шкіра втрачає ела-стичність та пружність, погіршується її живлення, змінюється колір. Розмовляє тютюнова наркоманка хрипким голосом, часто спльовує. Чималої шкоди зазнають і жінки, що палять «пасивно», адже нікотин, потрапляючи в організм через легені і шкіру, активно знищує вітаміни.

Паління знижує статевий по-тяг у жінок не менше, ніж у чо-ловіків. У таких жінок раніше настає клімакс, вони передчас-но старіють, значно частіше хворіють на рак геніталій, мо-лочної залози тощо.

Ще більшої шкоди завдає тютюн у тому випадку, якщо він вживається одночасно з алкого-лем та наркотиками.

Отож, якщо хочете завжди бути молодими і коханими — не паліть!

ЮРІЙ СВИРИДЕНКО

Художник Володимир Таран

Вітьок: А я, наприклад, таке зградюю. Ліс, травичка зелена, струмочок дзюрчить...

Кор.: І ви не чуєте, як хтось підходить...

Вітьок: Скоріше не хочемо цього чути... А повз нас проходить якийсь татусь з дитинкою. І хлопчик питається: «Тату, а що то тьотя з дядею роблять?» Батько йому: «Я тобі потім усе розкажу». А мені так незручно стало. Ду-маю, а що той малий удума вве-чері буде думати? Може, ця кар-тинка залишиться у нього перед очима на все життя. І невідомо, як впливатиме на його сексуаль-ний розвиток. Хоча, може, я на-завжди залишусь для нього пер-шим учителем...

Маляр: Хай краще Петров роз-каже, як на дереві кохався.

Петров (сором'язливо): Та що там розказувати... — І вже жвавіше: — Було то дуже здоро-во! І, як виявилось, дуже зручно. У Ботанічному саду... І дівчина була заводна...

Маляр: Петров у нас щось на зразок секс-символа. Жінки, схоже, його просто обожають.

Петров (замріяно): А першою жінкою для мене була латишка Йола. Мені було п'ятнадцять років, а вона вже вчилася у Києві в консерваторії. Вона мене одра-зу захотіла, я це зрозумів, коли грав у більярд. Йола запропону-вала піти разом купатися, і я зро-зумів — час...

Кор.: А нам час перейти до ролі жінок у вашій творчості.

Маляр: Вони вносили у колек-тив страшенний розлад. Аж до того, що трохи не розвалили йо-го. Була одна дівчина, Діна. Вона подобалася всім, а Петров її на-хабно приватизував. Класна бу-

ла дівчина, але занадто легко-важна.

Вітьок: Ні, скоріше із серії: зовні — ангел, усередині — диявол.

Маляр: Тепер ми спокійніше ставимось до подібних ситуацій. Бо зрозуміли, що дівчину ще можна зустріти, а такого во-каліста, як Петров, — ні.

Кор.: Але так у пошуках може минути життя. Хоч у майбутньо-му одруженими себе уявляєте?

Петров: Не дуже. Можливо, років під сорок.

Маляр: Дуже важко жити з му-зикантом. Уже через тиждень дівчина починає розуміти, що обрала не ту людину, про яку мріяла. Що він (музикант) часто буває у стані, далекому від нор-мального. Плюс щоденні репе-тиції, якісь концерти, музичні збіговиська, які закінчуються невідомо коли і невідомо чим.

Вітьок: Останнім часом я відчуваю себе якимось екзотич-ним фруктом, якого багато хто хоче покуштувати. Це якийсь не-природний інтерес, деякі дівчата вважають, що я обов'язково маю бути зовсім не таким, як їхні ко-лишні приятелі. Отож більшість романтичних стосунків закінчу-ється, так і не почавшись.

Петров: От тепер можна спро-бувати відповісти на запитання, що ж таке жінка: однозначно — це зовсім не те, що чоловік.

Маляр: Це те, що надихає. Як-що простежити за нашою творчістю, легко побачити, в якому настрої ми були, коли пра-цювали. Якщо мені сумно, то й пісні такі виходять. Тож давайте зробимо радісний висновок: жінка — це муза...

Петров: І жінки нас за це по-люблять ще більше...

(Пляшка порожніє, кімната залов-нюється все густішим димом, у го-лові думки починають грати у фут-бол, звивини завихрюються на се-ксуальному ґрунті. Поступово на-ближається фінал. Підійшовши впритул, він цілує всіх присутніх у щічки і прямує до відчиненого вікна хапнути свіжого повітря. Те-пер уже точно — фінал.)

ОЛЕНА НАГОРНА

Фото: Анастасія Губішанка

A close-up photograph of a woman with blonde hair, looking directly at the camera. She is holding a black lace strap across her mouth with both hands. The background is a soft, out-of-focus blue and white.

Юрій
Покальчук

З АРГУМЕНТАМИХ РУК

МАЛЕНЬКИЙ РОМАН

МАКСИМ повільно брів ранішнім весняним Амстердамом, намагаючись опанувати себе, усвідомити ситуацію і все, що сталося, та водночас не хотів йому аналізу, висновків, роздумувань. Від минулої ночі в голові у нього стояв туман, і він подумав: як це чудово, такий кольоровий туман! Як це намалювати? Мрійливий серпанок, чи ще щось вигадати... Ні, він не годен був зараз ні про що думати, тільки про неї. І не думати, а згадувати. І не згадувати, а відчувати її, усю її разом — з журналами, мовами й Амстердамом разом, і з собачкою, що вмів такі фокуси. О Боже! Чого тільки життя часом не втне з людиною! Треба ж так!

Максим дістався своєї нічлівки і переспав там кілька годин, просто гепнувшись на матрац, не звертаючи уваги ні на кого, ні на шум, ні на людей, що товклися у цій казармі. Ліг і вмиг заснув.

Прокинувся близько третьої пополудні. Виспався добре. Почував себе чудово. Але, згадуючи вчорашній день і ніч, раптом уторопав, що все це може нічого не значити, що, може, то лише одна ніч, просто так, а нині — гуд бай, май лав, гуд бай! І все тут!

Він пішов телефонувати до Мар'яни на службу і на запитання секретарки попросив по-англійськи про розмову з місис Енн Козак. Вмиг вона була при телефоні, і Максим почув веселий, приязний її голос, і йому враз полегшало.

— Приходь до мене о сьомій. Підемо щось з'їмо. Ти, певне, голодний?

Він був голодний. До сьомої лишалось чотири години, і Максим, щасливий, пішов блукати Амстердамом. Робити замальовки йому зараз не хотілось, лише дивитися — на людей, на канали та численні кораблики й човники на них, на мости й будинки, на все, що йому подобалось, а тепер — ще більше.

Він прийшов у район будинку, де мешкала Мар'яна, задовго перед сьомою, але ще гуляв околицями, аж поки накрутилось у нього на годиннику за п'ять сьома. Тоді поволі дістався будинку і рівно о сьомій натиснув блий гудзик дзвоника на темно-зелених, на вигляд не дуже закордонних дверях.

Цього разу по приїзді до Амстердама вже ніяк не тягло Максима на подвиги з амстердамськими пов'ями, хоч він і тепер провів перший вечір свого перебування в місті у «червоній зоні», де йому раз по раз пропонували і марихуану, і гашиш, і ще якісь інші зілля для набуття недовольного роду веселощів. Таке йому подобалось, бо, от-

же, не мав він на собі знаку «совка» чи якогось такого типу людини, котра аж ніяк не схильна до купування і вживання зілля; такі з'європейсь, думав він про себе задоволено, навіть зовні стаю схожим на нормального західного мена, таким, як усі, що тут навколо.

Десь у глибині душі, щоправда, точила думка, що він лише грається сам із собою в «європейця», а по суті, «совок» він і є, бо вдає із себе те, чим не є насправді. Але це він відкидав, а ще ж мав і досвід уже куди там, такого розгульного амстердамського вільного життя. Отож — даєш Амстердам, туди його і сюди!

Пригода з Мар'єю також повнила його трохи кобелячою пихою. От коли ні на що не сподіваєшся, то й маєш гарну пригоду, а якби чогось очікував, то так би й було, як воно не раз траплялося — кава, формальна розмова і бувайте собі, до наступного разу.

Квітень і початок травня в Амстердамі — це як у нас уже влітку, а що не наїхало ще студентів та інших туристів, то саме ловився кайф від волі, вседозволеності, яку, однак, оточував той вищий, точний порядок. Який і захоплював Максима. Жодного п'яного на вулицях, жодного скандалу, бійки, непотребу — ніде і ніколи не бачив.

А кажуть, що тут столиця розпусти!

Та в нас у Києві цієї розпусти чи не більше, ніж тут. Бо тут усе чисто, охайно і гігієнічно, а там, де псевдомораль, усе воно — попідинню, все на якихось смітниках чи в чоловічих туалетах, найбрудніших у світі й досі. В кожному разі, місто, яке йому так подобалось, тепер, після Мар'яни, набуло для нього особливої принади і зваби.

Може б, я міг щось малювати для її журналів, може, й заробив би тут щось чесно і цікаво, і взагалі... Вона неодружена, чому б їй, урешті, не вийти за мене заміж. Нехай би лишалася собі в Амстердамі, їздила б у Київ, а я — сюди, такий собі європейський шлюб. І їй було б добре, все ж вийшла заміж, і мені, бо...

Мар'яна відчинила двері радісна і збуджена.

— Добре, що ти вчасно, бо я голодна. Ти не обідав? Отож зразу йдемо.

Пінка схарапуджено кинулась була до нього, але тільки на мить, потім замахала коротеньким хвостом і, принохавшись, стала виявляти усі ознаки дружелюбності і привітності.

Максим трішки погрався з собачкою, кидав гумового м'ячика, якого вона радо бігла шукати і за мить верталася з ним, аби Максим шпурляв його й далі.

Знову шампанське — трішки, — і до ресторану.

— Я тебе поведу до такого специфічного закладу, де збирається головним чином мистецька інтелігенція з усього світу. Цей ресторан трішки «блакитний», але я маю багато друзів серед гомів. Ти, сподіваюсь, не гомофоб, нормально до них ставишся?

— Так, звичайно, — зняксовів Максим. — Я з ними особливого діла ніколи не мав, зустрічав не раз у різних колах, особливо в останні роки за кордоном, відколи мандрую, ну, і в Москві. Та скрізь їх повно, але мені байдуже...

— А я з ними приятелюю, з багатьма навіть дуже. Вони м'якші, розумніші, інтелігентніші і головне — дивляться на тебе не як на об'єкт задоволення, а як на людину... Розумієш мене?

— Розумію.

Вони ввійшли до ресторану. За мить підкотився метрдотель. Охайний, прилизаний, чемний і вочевидь добре знайомий з Мар'єю. Столик для них був уже накритий, Мар'яна замовила місця заздалегідь.

— Сюди часто приїжджає Жан Марс зі своїми приятелями, та й інші знамениті у світі люди, одне слово, тут можна побачити кого завгодно.

Щойно Мар'яна сказала, до якого ресторану вони йдуть, як Максим згадав сказане нею уночі щодо «блакитного», в якого вона закохалась, і здогадався, що сюди Мар'яна вчашала саме з ним.

Хвиля ревності ворухнулась у нього, спалах певної ворожості до Мар'яниного минулого, яке проступало на кожному кроці в її сьогоднішні, де Максим був тільки гостем. Але наступної миті подумки він посміхнувся сам до себе: диви який, одну лиш ніч провів із жінкою і вже куди, чи не рано, пане!

Замовили їжу. Максим озирав зал. У ресторані було чимало жінок, які сиділи з чоловіками, але чимало й чоловічих пар. Максим намагався вирізнити якийсь стиль поведінки цих людей, якісь рухи, щось таке, що впадало б в око одразу, і нічого не міг добачити. Напевне, якби втрапив сюди сам, то без Мар'яниних пояснень ніколи б не зорієнтувався у напрямку цього закладу.

Недавно писали в «Нью-Йорк таймс», що в гомосексуалістів певна частина мозку не така, як у звичайних жінок і чоловіків. Тому в них сильніша інтуїція, вищі мистецькі звершення — за умови, звичайно, таланту, — і таке інше.

— Врешті, світ втратив би важливу частину культури, якби дискримінував «блакитних». Те, що я знаю, — Гарсія Лорка, Мікеланджело, Байрон,

Пруст, Андре Жід, Леонардо да Вінчі, Ель Греко... — Максим спробував підтримати розмову, яку завела Мар'яна.

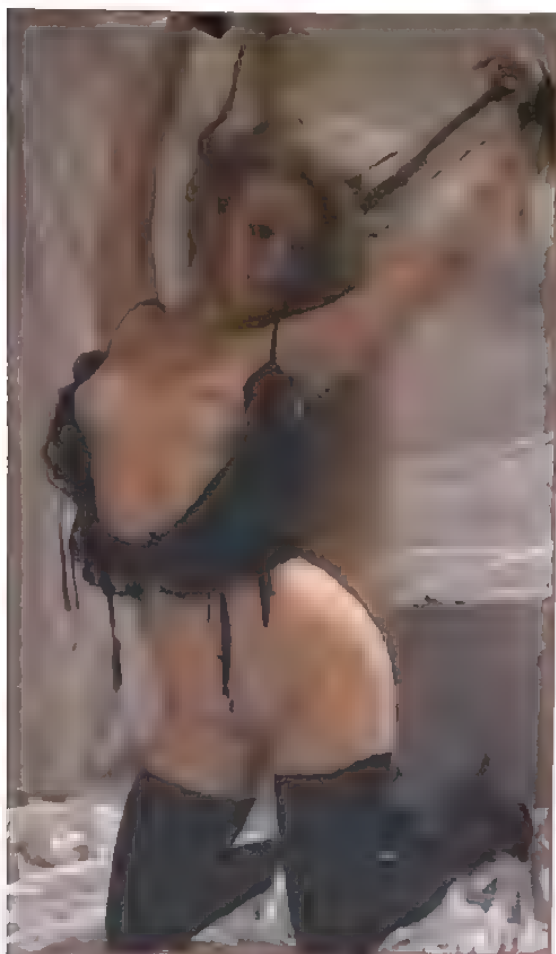
Усіх не пригадаєш... забракне дня навіть на відомих. А скільки прихованих...

Максима, однак, почала дратувати ця тема. Можна, звісно, й про таке, особливо тут, в Амстердамі, але... Може б, про щось інше також варто поговорити...

Та Мар'яна вела далі

— Амстердам — щось ніби столиця для «блакитних». Тут їх понад двадцять відсотків, отож скрізь зустрінеш. Але зверни увагу, тут повсюди порядок, і ніхто в чуже інтимне життя не втручається...

Ресторан був оздоблений в екзо-

тичному стилі, тут віяло подихом південних морів. Пальми, кактуси, великі мушлі, акваріуми, чучела крокодильців і черепах, морські зірки, корали, папуги в клітках. Справді цікаво і справді гарно.

— Тут дорожувато, але можна собі дозволити. Я люблю сюди часом зайти.

— Бачу, тебе тут добре знають.

— Так, я швидко контактую з людьми, а маєш приятелів у ресторані — завжди столик до твоїх послуг, отож приходжу сюди не тільки увечері, ко-

ли багато людей, як оце тепер, але й у години, коли тут безлюдно. Таких клієнтів цінують.

Мар'яна замовила їжу і для Пінки, яку привела з собою. Непосидюча яку собачка поводитися тут на двомісному столику, жувала собі під столом своє їство і звідти не витикалася.

— Бачиш, яка вихована. Найрідніша мені їстота, — мовила Мар'яна меланхолійно. — Віддана з абсолютною довірою. Хіба людина на таке здатна?

— Залежить від людини. Може, й здатна.

— Тут уже чується українець з України. Як мої батьки — мрій, роздуми, романтика, а справи — як в Україні сьогодні. Економіку знищено, природу знищено, а вони свята святкують і гроші гроблять на фестивалі. Романтики бідлашні! Європа вимагає праці, і то доброї, кваліфікованої праці, конкуренція змушує тут учитися всерйоз, перемагати інших, власноруч завоювати своє тверде й безпечне місце під сонцем. Я досягла всього впертою працею і тому, що спромоглася робити це краще за інших, от і все!

Вони вже верталися пішки до Мар'яниного дому. Від ресторану, в якому вони вечеряли, було недалеко, і дорогою вони й далі розмовляли.

Вдома у Мар'яни все діялось, як і вчора, сценарій схожий, тільки музику на платівках Мар'яна міняла, питаючи Максима, чи любить він Моцарта, чи, може, краще Брамса.

В музиці Максим орієнтувався слабо, на жодному інструменті не грав, та дещо, однак, міг розрізнити і тому спитав про Ліста.

— О, тобі подобається Ліст? Цікаво! Це мій улюблений композитор після Моцарта. Але я його ставлю, коли трохи інший настрій, може, пізніше...

— Тоді Моцарта.

Максим не знав, чи він лишається нині тут, чи йде «додому», в свою нічліжку, бо ж нічого ні про що таке не мовилось. Але про всяк випадок, пам'ятаючи вчорашнє, намагався пити трохи менше.

Десь о другій Мар'яна сказала, що йде стелити, бо завтра вранці — на працю, а так щодня не можна. Завтра, як завжди, вона має бути на роботі в належну годину.

Максим мав квитка на завтра. Дружина з сином повинна була чекати його якраз через два дні, все було обраховано, і лишитися він не міг, та ще ж і віза.

Але так хотілось лишитися, продовжити цю казку, цей сон, цей туман, сріблястий серпанок химерного зв'язку двох учора ще чужих одне одному людей...

Вони лягли, і все було так само, і

Максим уже чекав Пінку з її активною дією ззаду. І тепер це ніби й подобалося, усе подобалося, усе було багато краще. Мар'яна під час акту раптом розплющила очі, глянула на Максима і заплющила очі знову, віддаючись його активному рухові. Його ритмові, що став їхнім спільним ритмом, його естеству, яке зараз так прагло злитися з її естеством в одне ціле, хоч на мить, на ту мить, яка може тривати вічність — у спогадах.

Закінчення було солодко-болоще, краще, ніж учора, і йому довго не хотілося виходити з неї, відчувати цю єдність у нескінченному продовженні, бо вони знову кінчили разом чи майже разом, і він лишився у ній доки, доки відчув, як послабли її коліна, як зсунулися трішки вниз її ноги в нього на плечах, і тоді він вийшов з неї, зітхнувши, і пішов до ванної. Коли вернувся, Мар'яна також вийшла туди, невзабарі повернулася і лягла до нього під ковдру, обіймаючи його, мовчки притискаючись, нічого не кажучи. І Максим відчув, що він зараз щасливий, просто щасливий. Так і заснув.

Вранці кава, канапки — і в різні боки.

Йому аж боліло полишати її отак. Увечері він мав від'їжджати. Домовились зустрітися в обід, у кафе неподалік від її офісу. Він обіцяв привезти їй свої малюнки, аби вона подивилася, може, використає десь, обіцяв прийхати за два місяці, бо знову мав справи в Англії, і знову по дорозі.

Одне слово, планів було багато. На майбутнє.

Зустріч у кафе сповнила його тремтливим відчуттям очікування коханої, якого він не знав уже з десятих літ. Йому приємно було дивитися на неї, хоч би про що вона говорила. Він узяв її за руку, вона не забрала руки, і так минуло півгодини. Мар'яна мала бігти на працю. Важлива зустріч.

Робота — над усе. Він розцілював її на прощання так, як давно нікого не цілював, і вона побігла геть.

Ще з вікна вагона, коли їхав першого разу через Європу, Максим завважив надзвичайну дбайливість, майже педантичність у тому, як були оброблені маленькі городки перед охайними, чепурними будиночками, коли поїзд переїжджав через Голландію. Все тут здавалось якимсь не справжнім, іграшковим чи декоративним. Виглядало на те, що люди не можуть повсякчас дотримуватись такої чистоти. Такого порядку, так багато квітів, висаджених перед будинками, виставлених у вікнах, на верандах, на балконах, він таки ніде не бачив.

Ця ненатуральність перестала так вражати око, коли він уже оберся в Амстердамі, але місто-приник, місто-горт — це враження залишилось. Хоч усі казали йому: Амстердам — це не Голландія, це інша країна. Голландія — акуратна, бюргерська, нуднувата, скупувата, одне слово, усе лише собі, мій дім — моя фортеця. Амстердам же — місто світове, відкрите людям цілого світу.

Може, тому воно таке, що й Голландії треба мати свою вільну територію, свою площу, яка уособлює повну свободу. Хто цього не хоче — живе десь інде, ну, а хто цього хоче і прагне саме такого — живе в Амстердамі.

Тому тут осліа Мар'яна, тому сюди тягнеться цей лібертійський світ, тут усе дозволено, тільки чемно, чисто й акуратно. Сексуальна свобода тут не означає бруду, хамства і брутальності, пляштва і гвалту. Спробуй-но тільки щось таке вчинити в Голландії — викинуть, і ніколи більше не втрапиш сюди, ніколи, якщо тобі потрібна віза. А якщо візи не треба — то такий грошовий штраф заплатиш, що закаєшся. Бо тут закон діє. І це знає кожен. І дотримувється порядку, шанує закон.

Цікаво, якби в Україні було таке місто, де все було б дозволено, чи навіть кілька міст, зважаючи на розміри України, — який би це мало вплив на мистецтво, на розвиток життя взагалі?.. Мм, а туристи б сунули з усього світу до того українського міста, як сунуть нині до Амстердама, це напевне. Та, врешті, ми живемо серед брехні. Щойно лиш закон про повій і «блакитних» ухвалили, аби не карати їх за кримінальним кодексом, та й то у зв'язку з поширенням СНІДу і потребою постійного лікарського нагляду. Бо в іншому разі СНІД поширюється неконтрольовано, підпільно.

А скільки повій у тому ж таки Києві! А «блакитних»! Скільки злочинів чиниться на сексуальному ґрунті! А всі ті гвалтування, за які, нещодавно ж читав статтю у «Молоді України», запроторюють підлітків у дитячі колонії для правопорушників на п'ять-сім років, де вони навчаються одностатевих зносин саме в період свого дозрівання, а відтак коло замикається — усе поширюється мимоволі, несамохіть, усе те, що наше святециницьке суспільство досі не визнавало, не хотіло про це говорити, навіть згадувати було соромно. А все це було і є поряд. І всі знали і знають.

Врешті, коли комуністичній владі треба було ізолювати геніального Параджанова за його дисидентські погляди, то його посадили за гомосексуалізм. Кінодиріжери цілого світу виступили з протестом проти цього абсурду, а Параджанов сидів у таборі, в зоні. Ка-

зали, що користувався надзвичайною повагою в з'єд, що його дуже любили. Випустили врешті на прохання якогось французького комуніста, здається, Луї Арагона. Заборонили жити в Києві, тільки в Тбілісі, де він назабаром і помер. Знищали геніального творця українського кіно, режисера уставленого фільму «Піні забутих предків». І за що? За те, що тут, в Амстердамі, вільно і просто, а в Парижі чи Лондоні вже й не пам'ятають таких заборон. Скептичні погляди, неприйняття — право того, хто цим бридде. Але не більше. А якщо ти ще суспільно цікавий чи корисний, то на все тобі заплюють очі...

Мар'янина лекція таки вплинула на Максима, розбудила в ньому сумніви... Атож, ми живемо у відсталій країні, у всьому відсталій, і позаду в нас — дикість і самознищення.

От тільки... Душі в нас більше. Як вона збереглася, як ми спромоглися на загал бути добршими й теплішими — це загадка. Але факт. За свої мандри по Європі Максим уже набачився всього і насамперед дрібного розрахунку, холодного ставлення до проблем іншого і єдиної скерованості — на роблення грошей і влаштування свого добробуту. І це в переважній більшості людей.

Отакій він, ідеал ринку, що його нині, репетуючи у звичному стилі радянської пропаганди, проповідус дурна наша преса, думав Максим. Це ж і страшна загроза для нас. Ми намагалися вижити в часи комуністичних утисків, у тих собачих лещатах, а тепер нас пхають в інші лещата — в ринок! Аби продати. Тобто аби працювати тільки на гроші, а ще точніше — в те, що колись зневажалось як заробітчанство, а не мистецький пошук, те, від чого він, Максим, усе життя тікав, намагався законсервуватися, малюючи тільки щось таке, що не на продаж, а для себе. Або ж малювати, а тоді вже — продається чи ні, — як буде...

Коли вони прощалися у кафе, Мар'яна дала йому грошей і сказала: «Не соромся, бери, бо ти грошей не маєш, але обов'язково сядь на туристичний пароплавчик і пропливи ним по амстердамських каналах. Це дуже цікаво, ось побачиш, і ти пізнаєш наш Амстердам багато краще».

Справді, виявилось дуже цікаво. Знизу, із віконця маленького пароплава, — подібні прогулянкові катери й у нас ходять на Дніпрі. — Амстердам здавався значно більшим і величнішим, а головне, з каналів видно було його будинки, споруджені минулого й позаминулого століття.

Проти багатьох будинків стояли невеличкі баржі, і виявилось, що вони майже ніколи не плавають. То були такі собі будиночки на воді, типу дач чи великих веранд. Максим помічав квіти у вазонах, виставлених на вікнах цих плавучих дач, і знову ж таки оту дбайливість, ретельність і чистоту у всьому, і подумки позаздрив кільком молодим хлопцям, що сиділи з дівчатами на палубі одної такої дачі чи веранди, щось там собі попивали, розмовляли легко й невимушено, байдуже ковзаючи очима по прогулянковому пароплавчику, що минав їх.

З їхньої баржі-дачі віє спокоєм і впевненістю, може, просто стабільністю, тим нормальним життям, якого ніхто не має у нас, думав Максим. Бо навіть ті, хто має дачі, машини і гроші, тільки вдяють, ніби живуть тим, а насправді мріють про Захід, про те, щоб жити, як там.

А ці — просто живуть.

І все ж такі в нас, коли йдуть гуртом пити каву до кав'ярні, ті невеликі гроші платить хтось один, а тут — кожен за себе. Або ж коли кажуть: «Я тебе запрошую», — тільки тоді це означає, що за тебе заплатять. І справа не в грошах, а в абсурдній для нашої психіки ситуації, в тому відчутті ментальної відрубності від іншої людини, якщо вона заощаджує на тобі якийсь гріш... О, до цього треба було звикнути! І Максим звик, але важко.

Тому, певне, вони, іноземці, часто одружуються навіть з нашими повіями і гулящими дівчатами. Бо наші дівчата дають те, чого бракує їм у своїх, — теплоту, щирість, просто жіночність, оту суміш материнської уваги і плотьської самовідданості.

Західних жінок Максим не любляв. Гарні, охайні, чудово вбрані французьки при ближчому контакті часто виявляли більше чоловічих якостей, аніж жіночих, — активні, напоїсті, енергійні, категоричні, саме вони керували цим світом, а не спокійні, дещо флегматичні чоловіки. «Де ж їхні д'Артаньяни? Чи то все тільки здавалось?» — гадав собі Максим. І таке він спостерігав на Заході майже скрізь. Ось тому й феміністичний рух, тому й гомосексуалізм. Бо відчуженість, бо брак теплоти, контакту душ.

Увагу Максимову привернула баржа-дача, на якій було написано, що то прихисток для бездомних тварин. І справді, на ній було повно котів і собак. А на щоглі замість прапора стримів вирізаний з дерева силует великого кота, пофарбований рудю фарбою з темними пасмугами.

Живуть люди як хочуть, собі на втіху, думав Максим. А я? Хто я? Чого

н, власне, хочу від життя? Чи я хочу гут жити? Ні! Чи я хочу жити вдома? Також ні! А де я хочу жити, чого я хочу в своєму виді, коли хотіть я вже на дещо десяток? Ось тобі й незалежність, і революція, і національна держава, коли ти не усе решта, раптом опинившись на вулиці, де знають, що з нею робити, як бути далі. Добре молодшим — мають час. А такі як я? Що їм робити? Нема часу починати нове життя. Але треба мийтися. Ось тільки як?

Максим повернувся у Київ. Мар'яна телефонувала йому, він їй писав листи, в яких не знав, про що писати, і тому писав що думав. Що бачу — те спиваю. Але ні разу не написав забагато.

Якось вона подзвонила до Києва і

— Прижддай скоріш, аби я тебе не встигла забути, — сказала Мар'яна. Я постараюсь!

Минуло, однак, чотири місяці, доки Максим, скоротивши своє перебування в Англії, вибрався до Амстердама, — як завжди, подорож, додому.

Він зателефонував Мар'яні, щойно приїхав на залізничний вокзал, очікуючи радісного вигуку, піднесеного голосу в трубі.

Га, Мар'яна чемно, лагідно, привітно, але стримано сказала, що він даремно не попередив її з Англії, бо в неї саме низка ділових зустрічей і вона не зможе з ним побачитись ні сьогодні, ні завтра, а лише позавтра.

— Скільки ти пробудеш в Амстердамі? — спитала вона.

Ну може, тиждень.

консерваторами лондонських кварталів Сохо, колись славетних всесодоленістю, здавалася справді найвільнішим місцем у світі.

Ці дні він багато малював. Врешті хотів і їй щось показати, утвердити й себе, привіз кілька графічних робіт останнього часу, які всім подобались, і думав: а раптом і їй щось сподобається, і вона візьме якісь малюнки для свого журналу.

На площі Дум почав малювати двох підлітків — білого і чорного. Обидва років чотирнадцяти, однакового зросту, вони здавалися напрочуд схожими, хоч і в різні одягнені, йшли ніби однією дорогою, рухались однако-во, і в Максима майнула думка, що це світло і тінь разом. Максим пішов за ними, хлопці, купивши морозива,

встали на лавці, а він узявся їх малювати.

Раз нащипившись на них, він потім пішов за хлопцями далі. Вони йшли крізь «червону зону», з П відверто кричущими вітринами секс-шопів, не помічаючи цих реклам, ані разу не позирнувши в бік розжених членів і голих жінок, що переповнювали вітрини, і Максим подумав: ось воно, моральне здоров'я. Підлітків це не цікавить, цього повно, воно є, ну і що? То що здоровіше? Так, як у нас, чи так, як тут? Скільки в нас злочинів на сексу-

сказала, що погано їй, бо її товариш, близький її друг, вмирає від СНІДу, і що страшенно жалі, і нічим не можна зарадити, лише приходити до нього го в клітку і їти з відчуттям жахливої неминучості, невідламаності смерті перед життям.

Максим співчував їй, однак одразу ж згадав ту нічну розмову англійською мовою і той ресторан і зрозумів, хто це. Їйму стало сумно, ревнисто і водночас неприємно, що вона це аж так переживає, адже і він, Максим, і він приїде!

Чудово! Отож гулий, відпочивай і зателефонуй мені у п'ятницю по обіді.

Це було зовсім не те. Щось не те, далєбі. Але Максим не йняв віри дійсності. Мар'яна дуже обтяжена працею, а він утнув дурницю зі своїм сюрпризним приїздом, тож тепер має два дні нещастися сам...

Га, дарма. Амстердам — чудове місто.

Знову знамените коло: музей Ван Гюга, церкви й канали, увечері — «червона зона», яка після вихолощених

альному ґрунті, через подавленість, затиснутість, незнання, нерозуміння! А повальне захоплення порнографією, яку потайки дивляться всі, дорослі і підлітки, дістають, не режувують.

Стояла спека, але людей на вулицях було повно, і Максим ледве дістав місце у своїй нічліжці, замислюючись над тим, що Мар'яна так і не запропонувала йому почувати в неї.

Ділова жінка. Західний, американський тип.

Два дні в Амстердамі згаялися

швидко: ходив у кіно, цілий день провів у Державному музеї, де не був минулого разу, а пізно ввечері після довгих мандрів вертався у нічліжку.

Ще вдень він звернув увагу на те, що в нічліжці багато різного люду і що кілька пар хлопців напевне мають «блакитні» нахили: раніше він би цього не помітив, а тепер при реєстрації відзначив і те, з якою увагою розмовляв зализаний портєє з довговолосим струнким невисоким блондином у шортах і майці, що щільно облягала тіло, і з його товаришем, високим, чорнявим, повнуватим, також у шортах. Але на цьому все було широке й велике.

Хотів був зайняти ліжко внизу у кутку, але ця пара встигла перехопити те найзручніше місце — один нагору, другий униз. Максим улігся на сусідньому, а над ним примостився спортивного вигляду молодий негр.

Ближче до нього всі місця були зайняті, і Максим зрозумів, що йому іде пощастило, бо за таку ціну іншого місця для ночівлі він би ніде не знайшов.

Жодних укривал на ліжках не було, та й не треба за такої спеки нічого. Усі лягали просто на матраци, роздягаючись до трусів чи шортів, і втомлений з дороги Максим навіть не помітив, як заснув.

Так само минула й наступна ніч. Він уже вітався із сусідами зверху і збоку, бачив їх і в місті, де все йому подобалось, навіть і ця нічліжка. Бракувало лише Мар'яни. Бракувало її — і дуже. Він хотів її бачити, він прагнув її тіла, хоч, понад місяць витримавши без жінки, тепер навіть гадки не мав шукати якихось пригод. Хотів її бодати побачити.

Урешті вони зустрілися і пішли до ресторану, того самого, «блакитного». Мар'яна була привітна і весела. Пінка стрибала і лашталась, усе було, як завжди. Підпийлий Максим відчув себе знову на коні.

Він озирнувся ресторан хвацьким поглядом.

— Ти мене приводиш сюди через ностальгію, — заявив він. — Це все вже було з тобою, чи не так? Ти шукаєш минулого, і я — один із засобів. Я вгадав?

Мар'яниним обличчям перебігла тінь. Вона мовчки запалила. Та Максим не вгавав.

— Може, це моя вада, що я не «блакитний»? Але що робити — такий уже є. Не довелось зазнати. Принаймні досі. Може, ще попереду й такий досвід, як ти гадаєш? Ти ж краще знаєш про такі справи. Я ще кому-небудь можу сподобатись, га?

Він розумів, що говорить не те, але не міг зупинитися. Прикрість ви-

тисняла з нього нормальну мову і вела далі в оте патякання.

— Ти мене образив, — сказала Мар'яна. — Навіщо?

Максим одразу ж протверезів.

— О, вибач. Я не хотів, просто я думаю, цей ресторан...

— Мені здалося минулого разу, що він тобі сподобався, тому й пішли сюди, а моє життя — то моє життя, що ти про нього всерйоз можеш знати?

— Нічого, — знічено сказав Максим.

— Отож бо.

Вони вернулися до Мар'яни додому, і розмова набувала дедалі гострішого характеру.

— Оцим і різняться українці, що приїжджають з України, від людей західного світу. Обов'язково причепляться: чому ти не одружена? Бо не хочу! Треба, бач, як люди, жити! А хто ці люди, в біса? Чому я маю жити, як хтось, коли це моє життя? А наші враз чіпляються до особистого життя! Кожен європеєць удасть, ніби не помітив, навіть коли перед його носом будуть злягатися, поки його не спитають, що він про це думає, або коли це не діється в громадському місці, де ображає почуття людей з іншою психікою. А наші землячки неодмінно полізуть тобі в душу: що, чому, з ким, коли... Освіта — нульова, рідко хто хоч трішки говорить якоюсь мовою, одягаються, як палуги, смаку ніякого — або в строкате, як негри, або ж у сіре, що ні в тин, ні у ворота, як бюрократи. Черевики нечищені, штани внизу заляпані. І так приходять на раути чи офіційні вечори. Я з ними таки чимало намучилась і набачилась усякого.

Ти здаєшся ніби іншим, але ні, копни хоч когось — і те саме, всередині сидить романтичний дядько і колупає в носі, думаючи про велике, а тим часом його культура гине, його земля сплюндрована, і народ його тоне в безкультурності...

— Невже все в Україні тобі таке неприємне? Є ж і в нас цікаві люди, є мистецтво, література...

— Де воно, в дідька, є? Кожна країна має своє мистецтво, кожне африканське плем'я має свої традиції, але культура тоді лиш існує, коли має хоч якийсь світовий резонанс... Є французька культура, є англійська, є маленька голландська, а української немає, розумієш, у світі її немає...

Максимові стало боляче. Просто боляче. Він мовчав, не маючи сил заперечити.

— Українська культура є культурою, тотожною культурі африканської країни, Буркіна-Фасо, наприклад. Ти

знаєш щось про їхню культуру? Нічого, як і я. Отож і вони нічого про нас не знають. Спитай на вулиці будь-якого голландця, що він знає про Україну — він не знатиме навіть, де вона. Бо українець і сам не знає, що таке його культура і чим вона насправді є. Це ж десь у Шевченка: «Що ти таке? — Я не знаю, нехай німець скаже!» Розумієш? Ось де правда.

А я не відчуваю себе належною до цієї української культури, не відчуваю. Це трагедія для моїх батьків, і для мене також довго було трагедією, але тепер ні! Я зрозуміла, хто я. Я належу Європі, Заходові, оцій Голландії, де я себе почуваю чудово без українського гетто, без нескінченних проблем визволення України, сліз, зітхань та інших романтичних патьоків. Я тобі казала, що зробила багато, і мої батьки виклалися — дай Боже! А тепер з мене досить! Є незалежність — і я вільна також! Хочу бути собою!

Це говорила чужа людина, про яку Максим насправді нічого не знав. Він нервово пив віскі, яке Мар'яна виставила йому на стіл, алкоголь діяв тепер гнітюче, і його посіли важкі думки, а головне — він відчув несподівану, прикру відчуженість і навіть ворожість цієї жінки до нього.

Правду кажуть, що ліжко, поділене з кимось десь і колись, це ще не привід для офіційного знайомства. Це американська приказка, чи англійська, може, французька, але така їхня, західна. І Мар'яна живе у цьому їхньому світі, а він, Максим, у тому своєму рідному «совковому», в своїй Україні, яка нехай і не є їхньою Європою, але вона є, вона існує, і вона йому рідна й близька.

Максимові раптом захотілось додому.

Він відчув себе чужим у чужому світі.

Вмить промайнула в Максимовій свідомості згадка про те, як уперше він відчув жорстокість західного світу, вдарившись об те, що також існувало поряд з барвами реклам і чемністію продавців, із розмаїттю багатством крамниць, врешті, з оцією ж вільготністю всього у всьому.

Це сталося в Парижі за першого його приїзду до Франції.

Протягом двох тижнів Максим заробив невеличкі гроші за свої малюнки і напередодні від'їзду додому пішов на бульвар Клішї, що починається від знаменитої площі Пігаль, з її секс-шопами, бордельного типу готелями і вар'єте з відвертими еротичними програмами.

Усі «совкові» туристи і відкомандировані обов'язково ходили сюди, у знамените паризьке сексуальне гет-

го, — подивитись на «сиравжини Захід». На бульварі Кліші завжди вештались іноземні туристи, групами чи поодинокі, і все тут було розраховано передусім на туристів, на грошовитих гостей.

У Парижі є ще вулиця Сен-Дені, де стоять, вимахуючи ключами від квартир, здебільшого добряче пошарпані життям цові, — бо поки молодші й зграбіші, то працюють у борделях, — і так само багато секс-шоув, різних еротичних шов і відео-салонів. Але там це простіше, а на бульварі Кліші — широко й відверго — для багатіїв і туристів.

Максимум увагу привернула реклама секс-шов, де обіцялись усі варіанти еротики аж до прилюдних

відповідей, вочевидь без усякого бажання спілкуватися.

Але той не вгавав.

Ось подивіться! Реклама!

Він відобув кольоровий проспект з порнофотографіями.

— У нас усе це майже задурно. Не так, як там. Ви платите вступних десять франків і купуєте за сорок франків пиво. І все. Решта — як захочете. А так — шийте собі своє пиво і дивіться шоу! Заходьте — не пошкодуєте!

П'ятдесят франків, подумав Максим, це ж не триста!

Він заплатив і зайшов до маленького залу. Прала музика. Дуже гучно. На невеличкій сцені нікого не було. Він сів у кутку при столику. Йому при-

боті. Випивка у таких закладах коштує дуже дорого, а це і є частина праці повії — змушувати клієнта щось купувати за супервисокими цінами саме тут.

— Може, ти хочеш приватне шоу то ходім, тут є кімнати для цього!..

— Я нічого не хочу, не маю ні грошей, ні бажання, — відказував Максим спокійно, і далі дивлячись на порожню сцену.

— Слухай, я так хочу пити, ну купи мені хоч простенький коктейль, ну будь ласка!

Пиво було міцне. Максим почувся таким собі солідним паном у Європі. Ну чого не купити бідній повії коктейль, ну ще кілька франків. Нехай!

Офіціант з коктейлем уже стояв поруч.

Максим кивнув головою. Повія миттю схопила бокал з коктейлем і випила його майже за одним духом.

Ще за хвилину до Максима підійшов офіціант, з ним був отой пан, що заохотив Максима сюди зайти, і ще двоє високих міцних хлопців.

— Ось ваш рахунок, — сказав офіціант.

Максим зиркнув. Триста сімдесят п'ять франків!

— Що?!

— Коктейль — триста тридцять п'ять і ваше пиво — сорок. Прошу заплатити! Зараз!

Максим озирнувся. Четверо чоловіків стояли довкола нього.

Вибору не було. Його пошили в дурні — це факт. У нього ледве вистачить грошей. А будь-який скандал — одразу ж поліція, яка тут напевне добряче прихоплена, своя, і що він зможе сказати? Що його ошукали? Сам дурень — чого лізеш куди не треба! Дешевих розваг захотілось — от і маєш!

Від безсилої люті в нього аж мову відібрало.

— Прошу платити! — повторив офіціант. Чемно, але з притиском.

Максим подивився на тих чо-

статевих актів. Коштувало це триста франків.

Максим мав усього п'ятсот і, подивившись на рекламу, подумав, що за такі гроші краще мати щось реальне, та й узагалі на біса воно йому, — і пішов далі.

Потім, однак, вернувся знову до цієї реклами, ще поміркував, пройшов далі, коли це біля самої площі Пігаль його перехопив на бульварі якийсь чоловік.

— Можна вас на хвилинку? Якою мовою ви говорите?

Він одразу ж почав по-англійськи мову, і Максим щось йому недбало

несли пиво, і він почав його повільно цмулити, очікуючи вистави.

Враз до нього підскочило кілька дівчат.

— Що ти робиш? Можна біля тебе сісти? Ти не нудишся?

Вони навіть почали були сваритися між собою, хто з ним сидітиме, і врешті одна азійського типу дівчина відтрутила інших і сіла біля нього, заговорюючи й далі.

— Я нічого не хочу. Нічого не буду замовляти. Просто сиджу і дивлюся! — відказував їй Максим, усміхаючись подумки своєму досвідкові.

Він уже знав, що це повія на ро-

тирхоx з ненавистю, іншого слова тут не було, але збагнув: найрозумніше, що він може зробити, — це таки заплатити. І мовчати.

Він заплатив. Четверо чоловіків одразу ж відійшли.

Повія біля нього знову почала була щось щебетати, запрошуючи його на масаж чи інші розваги.

— Слухай, ти! — сказав Максим, ледве опановуючи себе. — Одчепись од мене! Ви мене ошукали, і досить! Я більше не маю грошей! Зовсім! Зрозуміло тобі? Ні на що!

Він зирнув на повію і раптом помітив, яка вона втомлена. Підпухлі очі, під ними старанно замазані й запудрені синці, брезклі вуста. І в глибині її розкоших очей — сумний, далекий погляд.

— Знаєш що, — раптом сказав він. — Ти, якщо хочеш перепочити, сядь біля мене і розкажи щось про себе. Нехай вони думають, що ти мене обробляєш.

Повія глипнула на нього здивовано. Потім зітхнула й сіла поряд.

— Я з Таїланду. Родина приїхала до Франції, коли я мала десять років. Батьки загинули в автокатастрофі. Опинилась у Парижі сама, ну і... Знаєш, як воно буває — одне за другим. От і працюю тут.

— А що далі? — спитав Максим.

— Не знаю. Поки живу ось так. А далі не знаю. Нічого. Не треба про це!.. Може, ти таки схочеш масаж? Недорого!

Вона була справді доволі гарненька, з чудовою зграбною поставою.

Але Максимові було всього вже досить, і грошей він не мав, і бажання ні на що ніякого.

Повія посиділа ще хвилику, попрощалась і пішла.

Максим сидів при порожній склянці від пива ще півгодини. Звернув увагу на похмурого чоловіка середніх літ у синьому светрі. Цього типа він примітив ще на початку, але тоді зирнув мимохідь. Тепер він збагнув, що той також ошуканий і також з прикритістю чекає хоч би того шоу.

Нарешті на сцені з'явилась висока худа блондинка, вочевидь не першої молодості, і почала танцювати, вимахуючи голими ногами. Її вутлі стегна облягала лише маленька темна спідничка, під якою не було нічого. Танцюючи, вона скинула і цю спідничку, лишилася гола, але нічого в Максимові од її танцю не зворухнулось.

Стара, обдірана шкани, подумав він. Пора звідси забиратись, добре, що й так... Могло бути гірше.

Виходячи, він наткнувся очима на того тила, що заманив його сюди. Той

відвернув погляд. Максим смачно плюнуv на порозі цього закладу, вилаявся по-французькому і пішов геть. Зазивайло вперто дивився в інший бік, ніби не помічаючи Максима.

І Максим побрів звідти, переповнений зневаги до себе, до всього того, що побачив, до всього цього світу, за фасадом якого отаке от... Багно, бруд, обман... І все решта.

А що дурень — то вже винний сам перед собою...

Так і поїхав він тоді з Парижа, вперше зіткнувшись з інакшістю західного світу, з його ворожістю і неправдою до прийшлого.

Гм, а як у нас поводитимуться повіі? Як у нас ошукують клієнтів? І де це все відбувається, і як?

Одне слово, багно — скрізь багно. Тільки тут, якщо ти хочеш туди їхатися, то плати великі гроші і можеш дістати щось чистіше і пристойніше. А в нас?..

Максим ніколи не зв'язувався з повіями вдома, тільки чув з розповідей. І тому зараз сум'яття в його душі і міркування, які з нього вищипували, були особливо похмурі й непевні.

Отак Париж, яким він так захоплювався, показав йому і своє інше обличчя. І це теж була правда — і про Париж, і про Європу, і про Захід узагалі.

І про те, як виглядає короткозорий, недосвідчений українець на цьому тлі.

Хвилину помовчавши й відкинувши той миттєвий спогад про Париж, Максим подивився упрост на Мар'яну, намагаючись піймати її погляд.

Вона, однак, дивилася кудись убік, палячи тоненьку сигарету, й не помічала або вдавала, що не помічає, Максимового погляду.

Аби збити напруження, Максим витягнув кілька малюнків, які привіз із собою.

Мар'яна повернулася до нього і дивилась уважно, перебрала всі малюнки, помовчала мить, а потім сказала:

— Дуже погано! Вибач, не хочу тебе зумисне образити. Але це стиль минулого століття, навіть початку минулого століття. Якщо це кіч, масова культура, як у моїх журналах, то тоді малюється без символічного підтексту, а просто мають бути гарні здорові тіла, гарні обличчя, гарні зачіски, усе гарне, як на рекламі. А образи зла мають бути негарні, але сильні і загрозливі. Герої повинні виглядати сексуально привабливими для читача. Знаєш, що таке по-англійському «секс-апел»? Сексуальна привабливість! Це має діяти на підсвідомість! Для нас те, що ти про-

понуєш, — ніяке. Ось подивись — у тебе на малюнку дівчина, що дивиться вдалину, і в просторі профіль хлопця, що сперся головою на руки в жалю чи в плачі. Символіка, число якій мільйон! Ти маєш руку, це очевидно. Але що ти малюєш? Як ти малюєш? Яка в тебе школа? Адже все це було — десь, колись, у когось! Де тут ти? До кого ти звертаєшся, коли це робиш як ілюстратор? Ти повинен знати і розуміти той загаль, котрий має сприймати тебе!

Далі було так само. Мар'яна порозносила всі його малюнки, не лишила з них каменя на камені. І найтірше було, що Максим чимдалі почував за її словами певну рацію, бо говорила вона як фаховий, визнаний редактор кількох журналів, як людина з солідним досвідом життя у західному мистецькому світі, і коли провадила вона про стиль і систему соцреалізму в мистецтві, то й про відбиття цього в його малюнках, і в якусь мить він остаточно збагнув, що це правда, і йому стало так гірко, як бувало тільки в дитинстві від несподіваної кривди. Тоді несамохіть наворачтались на очі сльози. Майже так було й тепер.

— Ось тут уся біда українського мистецтва! Ось тут, у цих твоїх малюнках, виявляється все! Або романтичний серпанок кінця минулого століття, а то й ще ранішого часу, або псевдомодерн, в якому вгадується зумисне бажання малювати а ля Захід, що виглядає на загаль, як погане учнівство... В українській літературі те саме, що і в малюванні... Не знаю, чому ця хвороба на комуністичну свідомість заповонила в Україні всіх і все, навіть тих, хто боровся проти комунізму, за незалежність України! Схоже, що боролися у полоні тієї ж свідомості, що й комуністи, лише з іншим знаком. І антикомунізм і комунізм мали однакову, обмежену вузькими рамками тоталітарного правління свідомість, колоніальну свідомість... Пам'ятаєш Спартак, раба гладіатора, котрий очолив повстання рабів у Давньому Римі? У нас дуже модно було його скрізь підносити, а він одразу по першій перемозі захотів стати імператором, бо інакше мислити не вмів. І якби став імператором, в його настрої не багато б змінилось, бо свідомість господаря і раба однакова...

Максимові було вже досить. Але й Мар'яні також. Вона позирнула на годинник.

— Пів на першу. Зараз я викличу тобі таксі, бо я нині в такому цейтноті з працею, що мені не до гульок. Ти не ображайся, Максиме, але...

— Та ні, я розумію! Ти працюєш, а я тут гуляю. Які образи...

Він схопився і поспіхом, може, трохи надто швидко зібрався. За мить був у таксі, яке приїхало через хвилину після Мар'яниного замовлення.

Попрощалися ніби привітно, але вже не домовляючись про завтрашню можливість зустрічі. Ні про що не домовляючись...

Усе було зрозуміло.

О першій Максим був у нічліжці.

Влігся на своєму матраці, роздягнувшись, але, попри випивку, сон не брав його зараз зовсім. І Максима посли думки. Й емоції.

Так, так. Від воріт поворот. Відкоша дстав доброго за власне хамство, за нечемність, неделікатність — це зрозуміло!

Але ж були ті дві ночі кілька місяців

взяти, використати, недорого і пристойно, а не треба — не шкода й викинути, бо небагато варте! В англійському світі й букінстичні книгарні так називаються — «секонд хенд букс», тобто книжки з других рук.

От і я — з других рук! Той П приятель-гомосексуаліст, поет чи що він там, той, здається, був з перших рук, а я все дстав з других...

На сусідньому ліжку почалася якась метушня. Максим повернув голову. Блявий хлопець з довгим волоссям зііз з горішнього ліжка на нижнє до свого приятеля, і вони почали цілуватися, лежачи в обіймах один одного.

«О Боже, — зітхнув Максим, — ще цього тут бракувало!»

Було вже десь по другій ночі. О цій

розстібали шорти і занурилися один одному між ноги.

Час від часу з їхнього ліжка долигало щось ніби плямкання. Подібні звуки чулися ще звідкись, і Максим раптом відчув себе неначе у великому борделі чи десь на смітнику, викинутій гуди жінкою, в яку закохався се ред отакого от...

Вільний Амстердам! Усе можна, і не стромляй свого носа в чужі справи! Максим голосно зітхнув і повернувся на другий бік.

Згори звісилася голова негра.

— Може, ви чогось бажаєте?

— Ні, дякую! Я сплю! — чменно сказав Максим, покриваючись враз рясним потом і почувачи, що від усіх цих хвиль, які линули до нього звідусіль, і

його проймає моторошне збудження, що несамохіть кінець виструнчується у нього між ніг, і йому захотілося плакати: чому вона так з мною, чому, чому?..

Він мріяв, аби швидше настав ранок, аби випити кави й тікати геть з Амстердама, геть з цієї нічліжки, від цього чужого сексу, від образ, що так безжалісно впали на нього, і на його Україну, і на все, що з ним, що його рідне.

Але не П. Це — не П!

Він мріяв зараз опинитися у Києві, у себе в майстерні, і забути що ніч, це місто, яке так був полубив, що нічліжку. Ці хвили чужого сексу і це відчуття, що він має усе, що тут мав, з других рук і сам він тут — з других рук!..

Кава була чудова. Максим дивився крізь велике вікно на всю стіну, як прокидалося це гарне, охайне, чепурненьке місто, що вже наповнювалося вранішніми туристами і поволі набирало свого щоденного літнього ритму. Дзенькіт трамваїв — голодного транспорту Амстердама. — помальованих у чудернацькі кольори, інколи з якимись

малюнками, фігурами чи квітами, — за ці дні став для Максима вже ніби звичним. Він зітхнув і взявся писати листа Мар'янці. Короткого, чемного, уважного — на до побачення! Розглятався за каву і подався на вокзал. Там у поштовому відділенні віддав листа і за півгодини вже сидів у електричці, що везла його в Амстерфорт, звідки йшов його потяг на Київ. Максим мав ще кілька годин, отож вирішив поглянути на іншу Голландію, на нове П місто, звичайне. А тоді — додому, в Київ. Досить з нього Європи, додому!

«ЛІДІР» — ЛІДЕР ВІТЧИЗНЯНОЇ ДІАГНОСТИКИ

Геніальні рішення завжди прості. І настільки очевидні, що, зіткнувшись з ними у житті, спочатку проходиш повз мовляв нічого особливого. І лише потім здивовано зупиняєшся, і чому я сам до такого не додумався — це ж так просто! Подібні думки прийшли в голову під час знайомства з київським медичним центром «ЛІДІР», що знаходиться по вул. Борщагівській, 204. Погляньте самі.

«ЛІДІР» проводить ірідодіагностику — Але ж у Києві ще кілька центрів спеціалізуються на цьому!

«ЛІДІР» здійснює ультразвукове обстеження — Так нині кожен більш-менш солідний медичний заклад має можливість це робити!

«ЛІДІР» пропонує кардіологічну діагностику. — А яка поліклініка не робить кардіограм?

Але не поспішайте розчаровуватися

По-перше, «ЛІДІР» здійснює комплексну комп'ютерну експресдіагностику, яка передбачає ірідодіагностику, УЗІ та кардіологічне обстеження. Тобто за допомогою найсучаснішого електронного обладнання ви одержите максимально повні дані про стан вашого організму — разом із терапевтичним висновком і комплексом рекомендацій щодо лікування і подальших додаткових досліджень та консультацій

По-друге, «ЛІДІР» не лише ставить діагноз, а і займається організацією лікування, тобто несе повну відповідальність за якість власної діагностики

По-третє, пацієнти одержують тут не лише письмові, а й відеовисновки про стан свого організму, що дає максимально точну картину захворювання

По-четверте, усі діагностичні комп'ютери «ЛІДІРа» об'єднані в одну локальну мережу, що дає змогу, припустимо, кардіологу, викликати на свій комп'ютер дані про загальний стан організму пацієнта. Так фахівець дістає можливість точніше визначити причину серцевих збоїв

По-п'яте, текстова і відеоінформація про стан вашого організму на момент першого дослідження зберігається в електронній пам'яті. Тобто, проводячи наступні дослідження, лікар одержує реальну змогу наочно спостерігати динаміку захворювання

Таким чином, знайомство з «ЛІДІРом» допомогло уявити, якою буде медицина майбутнього. Насамперед, вона спиратиметься на електронний банк даних про стан і динаміку розвитку організму кожного громадянина країни. Тільки за такої умови медики матимуть можливість, люкуючи нас, боротися не з наслідками, а з причинами захворювань

Отже, «ЛІДІР» — посланець з майбутнього? Можна сказати і так. Принаймні він — один з лідерів вітчизняної діагностики

На сьогодні понад 2000 пацієнтів довірили лікування про своє здоров'я «ЛІДІРу». А ви?

СЕРГІЙ РАДЧЕНКО, м. Київ

тому. Чи то була неправда? Вона ж почувала, вона бачила його, вона телефонувала йому, слала телеграми. Казала ж по телефону: приїжджай скоріше, поки я тебе не забула!

Мабуть, я таки вгадав, коли почав оту балачку в ресторані. Я був просто заміником, тимчасовим заміником втраченого партнера, якого вона хотіла і хотіла, мабуть, забути, використовуючи мене.

Я був я і водночас не я! Як у крамниці, де продають усе з других рук, уже поношене або непотрібне. Можна

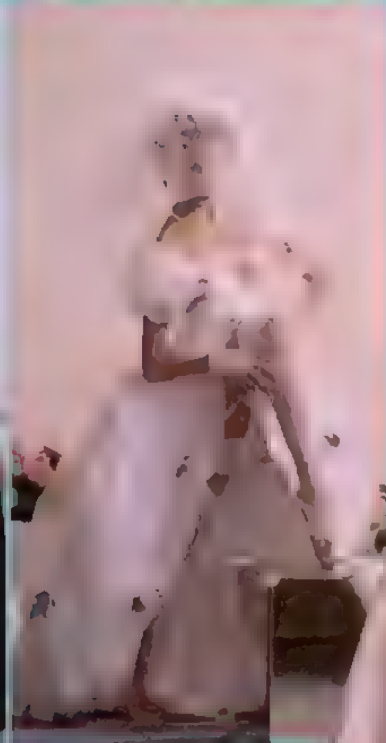
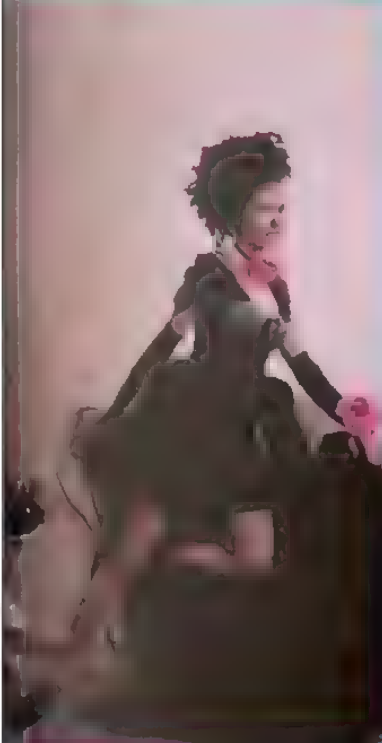
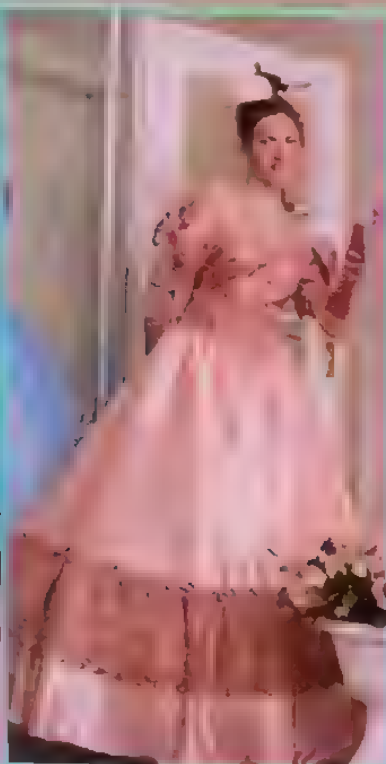
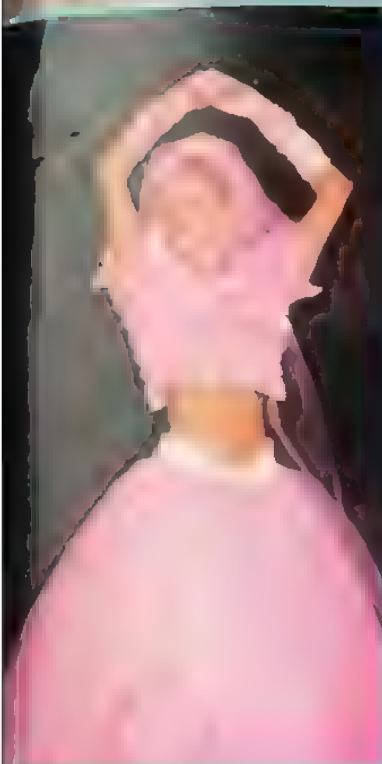
порі він завжди спав, нічого не чув, а сьогодні...

Звідкись із глибини залу долинув приглушений зойк. Максим прислухався.

Всілякі згуки, шепоти й шерехи долинали тепер до нього з різних кімнат нічліжки, і він зіщулювався, як під дощем, намагаючись не слухати, не чути нічого, не дослухатися.

А на сусідньому ліжку вже почалося насправді. Блондин перевернувся головою в ноги ліжка, вони вляглися з чорнявим здорованем ваетом, по-

СЕРИЯ
"Белый"

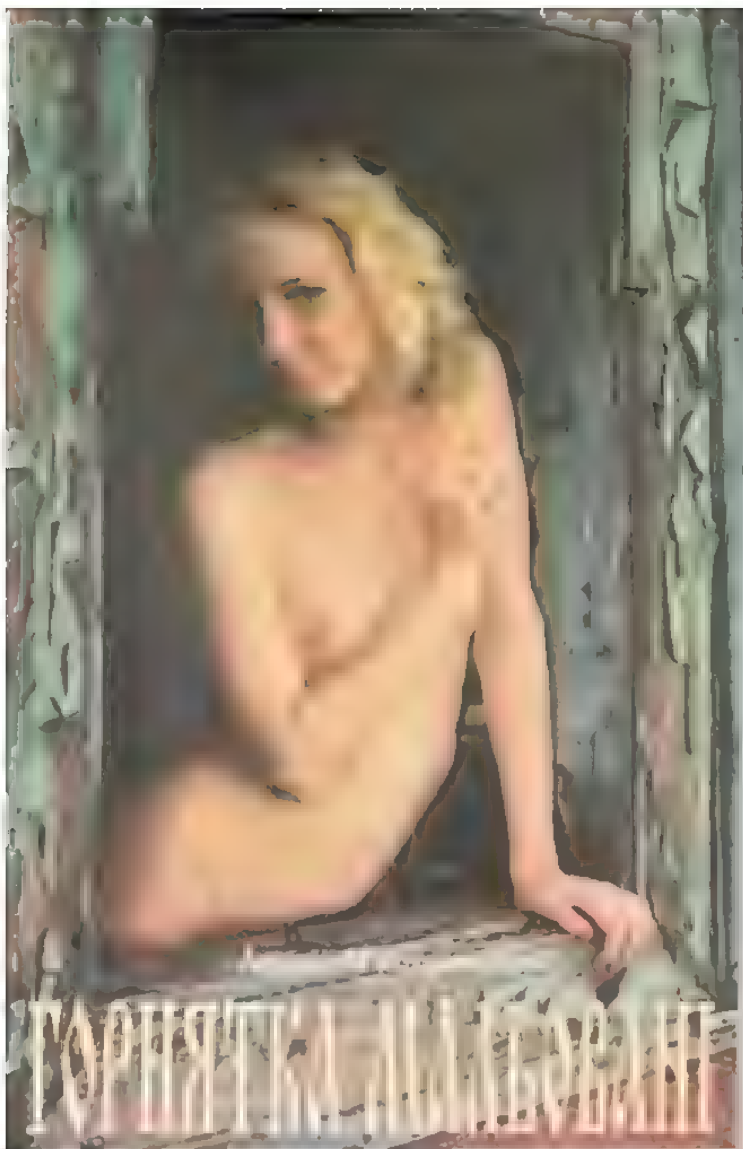

ПАЦИПОД А.И. А.

Кремлевский институт моды

Москва

ГОРНЯТКА ПАВЛИЧКА

— ОТ ВИ БАЧИЛИ, ЯКЕ У МЕНЕ З ПАВЛИКОМ БУЛО ВЕСІЛЛЯ, А ТЕПЕР РОЗКАЖІТЬ МЕНІ, ЯК ВИ КОЛИСЬ ЗАМІЖ ВИХОДИЛИ, БАБУСЮ ХАРИТИНО

— Я, доню, тобі не бабуся, а прабабуся.

— Нехай так, але їй-бо, ви виглядаєте навіть не як бабуся, а як тітка.

— Вже й тітка! Може, ще й дівчиною назвеш. Мені вже стукнуло...

— Нічого вам не стукнуло, ви гарненькі, жилаві.

— Бог його знає... Війни, голоди і отой Чорнобиль, але Господь ще тримає мене на світі. Щось ти, Ганночко, питала?

— Авжеж. Розкажіть, як ви заміж за прадіда Микиту виходили.

— Не так, як тепер: зустрілися, за вечір покохалися, запросили гостей — і до шлюбу. А я не виходила, мене по-старорежимному віддавали. Зговорилися мої з Микитиними, мене й не питали, бо, може, бачили, як я не раз задилялася на того парубка. Я вже знала, що заміж виходять для то

таки дуже любить... — «То як же я не дамся, коли він уже вилізе на мене?» — питаю.

— І як вас мама навчили?

— А так: свати, свахи, бояри, родичі дарували мені на весілля гроші, хустки, плахти, корсетки, навіть дві овечки дідусь подарували, а мама — полив'яне горнятко і сказали: «Лягатимеш з Микитою в постіль, обидві ступні ніг встроми в це горнятко і кажи, що завжди так спиш, інакше не можеш. Найобмацує тебе, нехай обціловує, а ступні нехай тиснуть у горнятку». Тиснуло воно мене в'язи, в пальці, а я наче дрімаю і горілиць, і боком. Руками не боронилась, то й цілував він мене де йому хотілося, навіть своїм макогінчиком по стегнах совав, у живіт ним упирався. Витерпів ту ніч мій Микита, а вранці застріг коні та й каже: «Поїдемо, Харитю, на ярмарок, ми вже молоді господарі!» Приїхали, походили по крамницях, по волячій торговиці, по ятках, а потім подалися до гончарів

— Глянь, Харитю, — каже Мики

та, — он продають саме такі горнятка, як тобі мама на весілля подарували.

Дивлюсь: справді, такі самісінькі, з такими квіточками, мережечками.

— Купимо? — питає.

— Нащо? — дивуюся. — Адже мамине ще новеньке.

— А раптом розбіється, як тоді спатимуть твої ніжечки?

Купили та й поїхали додому.

Настав вечір, і питає мене мій Микита:

— Правда ж, тісно твоїм ніжкам в одному горничку?

— Авжеж, тісно, — кажу

— Відна ти моя жіночка. Тісно, бо ти ще ростеш, а череп'яне горнятко не може, то бери-но те, що на ярмарку купили, і стромляй у нього другу ногу.

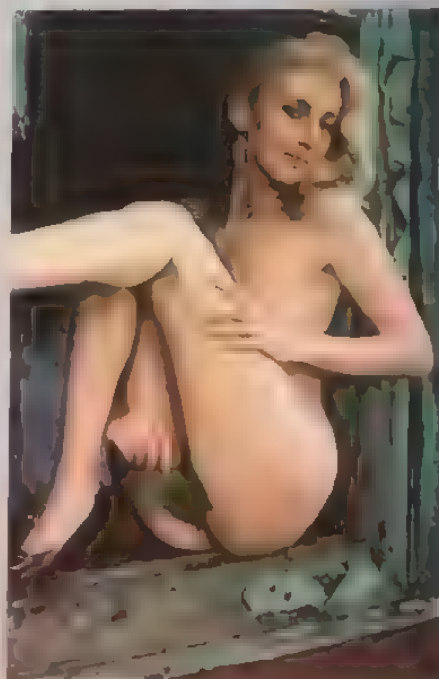
Так я й вчинила, то й розіхалися мої стегна, як гості з весілля, і його макогінчик до маїтерки достукався. Ой, терли ми медовий мак, аж штири діді тобі натерли і три бабусі. Вибачай, Ганночко, що таке розказую, але ти ж про таке й просила

— Смішні ви, бабуся...

— Прабабусю, правнучко... Давно вже нема твого прадіда Микити, а я ще грішу словами, і ті горнятка досі стоять у нашій комірчині. Може, тобі подарувати?

— Спасибі, бабуся. Ми з Павликом уже обійшлись.

І засміялись обидві.

АНДРІЙ ЧЕБИКІН

ЧЕБИКІН АНДРІЙ 1900 М. ЖОВТЯКОВСЬКИЙ

Виды из сада в Голландии 189. Пейзаж с садами 24x12

Вид из сада в Голландии 189. Пейзаж с садами 24x12

Вид из сада в Голландии 189. Пейзаж с садами 24x12

КОМП'ЮТЕР — ЗА ХОРОШУ ЦІНУ

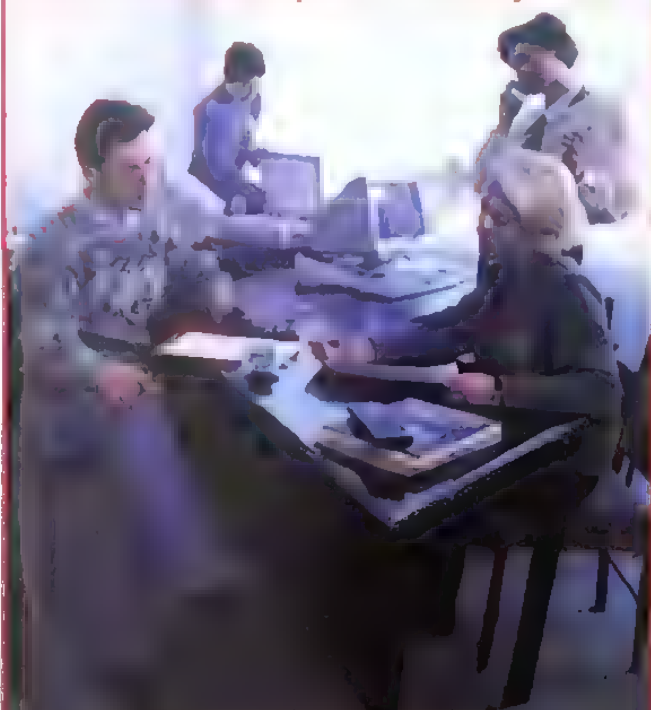
Diawest

(044) 440-44-88, 440-01-75, 440-90-77, 440-21-00
АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «ДІАВЕСТ»

SAMSUNG

Понад 150 конфігурацій комп'ютерів!
Більше 250 найменувань комплектуючих!

м. Київ, вул. О. Теліги, 8.

Магазин на Харківському: вул. Тростянецька, 47

<http://www.diawest.kiev.ua>

e-mail: postmaster@diawest.kiev.ua

Наші філії:

Львів (0322) 73-68-56, Чернівці (03722) 7-28-03

Фірма «ДЕРКУЛ»

Новий центр відкриття
та поліграфічного посугу

- **НАЙКРАЩІ ХУДОЖНИКИ**
виготовлення оригінал-макетів
та ілюстрування журналів,
книг, проспектів
- **НАЙСУЧАСНІША ТЕХНІКА**
набір: сканування, верстка
- **НАЙТОЧНІШІ РІШЕННЯ**
комп'ютерний дизайн
- **НАЙВІДОМІШІ ПІДПРИЄМСТВА**
якісна поліграфія
- **НАЙПРИЙНЯТНІШІ ЦІНИ**

МИ ПОВЕДЕМО ВАС ДО УСПІХУ!

Телефони: (044) 211-06-90, 211-02-68

ПРЕДОХРАНИСЬ!

СИНАПС

Здогадливий хлопчина

Одній дівчині років три надцяти захоплюся почухати свою марфутку Великим хлопцем давати вона боялась, та й набиватися самі у такому віці якось соромно. Вона підкинула хлопчика років семи, почала з ним шуткувати, бадуватися, а далі лягла, підняла пелену і каже:

— Лізь на мене!

Він зроду цього не чув, не бачив, звісно, злякався, по боявся лізти. Вона заманювала, заманювала його не хоче, та й годі!

— Я боюсь, чого це я полізу, що я буду робити?

Поки вона з ним розмовляла, інший хлопець, років чотирнадцяти підледів і непомітно з за кущів підкрався — і на неї, і, звісно, засунув їй, куди треба. А той хлопчик придивився, що вони роблять, та й каже:

— Я думав, що там щось треба робити, а під шкуру і я би засунув!

Без гріха і доволі

Йшла одна баба з поля додому через луг. На лузі

хлопці пасли коней. Побачивши, що їде жінка і по близу нікого немає, вони змовилися її перейняти і по черзі вимахати. І тільки вона стала проходити повз хлопців, а всі вони миттєво забили наперед і зупинили її. Вона хотіла було вирватися, але хлопці не дали їй думати, положили її на землю, підняли підпояску, розкрячили їй ноги і стали по одному прикладатися. Один вимахав, а за ним другий і третій. Попервах вона пру-

чалася і її притримували за руки і ноги, а потім вона вже й сама лежала, не пориваючись тикати, схоже розкуштувала — сподобалось.

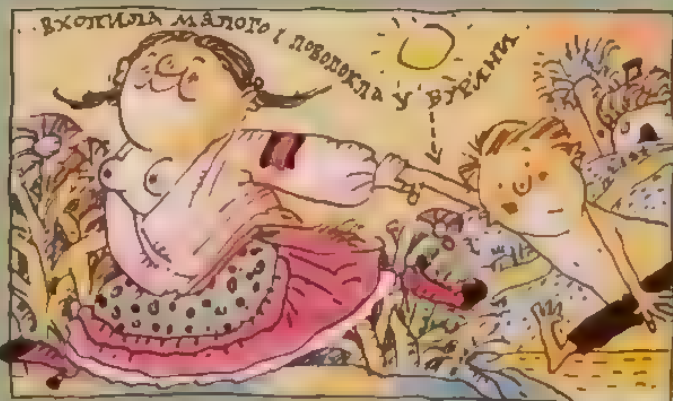
Хлопців було п'ятеро, і кожен з них побував на тій жінці. Коли всі вони скінчили і відбігли од неї подалі, вона підхопилася і риссю побігла додому без оглядки. Добігла до подвір'я, стала, подивилася навколо, нікого немає, вона тоді перехрестилася і каже:

— Слава тобі, Господи. Хоч і злякалася, зате без гріха і доволі.

Тобто вона на...сь доско-чу, і це не її гріх, тому що не по своїй волі, а насильно її положили.

Гаряча дівчина

Одна дівчина дуже захотіла, а почухати було нікому, а до того ж вона не хотіла кинкати дорослого хлопця, щоб ніхто не знав, що вона...

Ото вона вхопила одного малого років дванадцяти і поволокла його в бур'яни. Хлопець здогадався, нащо вона його волочить, і, щоб не сорішити, він їй каже:

— Ти йди вперед, а я піду за тобою трохи позаду, щоб люди не бачили.

Вона так і зробила, а хлопець тим часом гукнув свого брата років вісімнадцяти — а сам пішов за дівкою в бур'яни.

Приходить він туди, а дівчина починає з ним загравати, вчити, як жартувати з дівчатами. А старший брат, як кіт до горобців, став підкрадатися до бур'янів. Добрався, причаївся навпроти них і слухав, чим справа скінчиться. Дівчина жартувала, жартувала з тим хлопцем, а далі лягла, задилася та й каже:

— Лізь на мене!

А хлопчик почав відмовлятися:

— Та я не вмію.
— Лізь, лізь — я навчу.
— Я боюся.

Та чого ти там боїшся, воно гарне, лізь.

Хлопчик, було, сіпнувся лізти, але потім каже:

— Закрий очі, мені соромно.

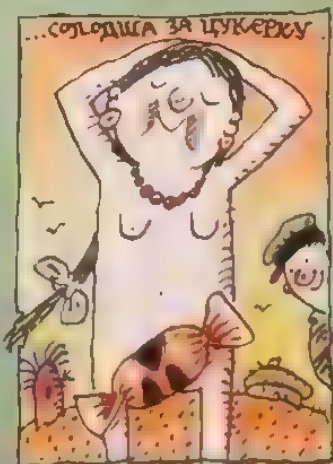
Вона закрила очі, а малий кивнув своєму братові Той, як обпечений, скоріше з за бур'яну та нищечком прямо до дівчини і як горобець, на неї. Дівчина цього жарту і не помітила, а тільки чує, що їй дуже до смаку прийшлося, та й причитає:

— Оце тобі й не вмієш, от і не страшно! Молодець. Прицю — та-а-а-к, та а-а-к, це, ще... Приходь взавтра.

А малий, коли брат почав махати, втік додому, а дівчина розплющила очі, дивиться: он лишенько, на ній не малий, а дорослий парубок. З тих пір дівчина давала йому часто, аби тільки не розбазікав іншим.

Як смакує п...а перший раз

Один хлопець перший раз помахався і йому здалося, що п...а солодша за всяку цукерку. Одного разу він їв при жінцях солодке яблуко і не втерпів, похва-

тився, що він уже пробував...

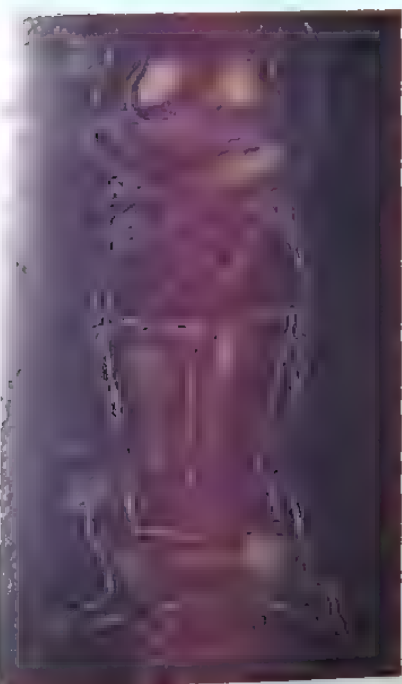
— Ох, та й гарне ж яблуко, прямо і за вуха не відтиснеш. Смачне, наче п...а.

А жінця і каже:

— По, дурини, до чого яблуко приривив! Нисте свята, а ти балакаєш чорт зна що. Це воно тобі перший раз так здалося, а мені вона набридла гірше редьки, п...а тільки зверху зли...сь, а далі плаш, як у півню.

1898 рік

Page 10 of 10

УДВОХ БІЛЯ АКВАРІУМА

МОЯ РУКА троянду пестить. Троянду соковиту твою! Нектар мені на пальці ллється, ллється. Ти заплющила очі, лише вузькі щілинки залишивши. І крізь них проникає акваріумне світло

Рука моя пестить пагорбок над трояндочкою твоєю. А рибки усе граються, бавляться в акваріумі. Там мечоносці у мене живуть, серед зелених водоростей ширяють.

Ось самець за самичкою ганяється і вигинається косою. Стрилу свою прагне просунути під нижній плавничок подруги. Мабуть, бідолаші не терпляться нанизати на меч свою троянду-квіточку.

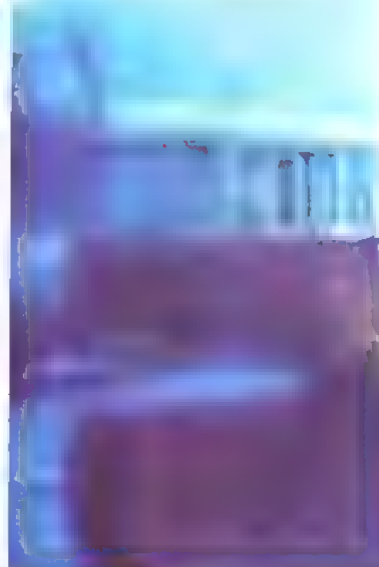
Що ми з тобою полинули у мрію кохання, що рибки разом з нами. А в інших оселях інші пари пірнають у хвилях сонячних оргазмів. І оце колесо блаженства ніколи не зупинити. Ні тобі, ні мені.

Краплі роси впали на трояндочку твою. Вони блищать-виграють на дивному праліску Венери.

І радісно мені, кохана, що мої пальці подарували тобі краплину щастя.

Ти не ладна вимовити ані слова. Лише на знак вдячності устами жадібними ловиш меч мій гострий, поранити не боячись палаючі ясна.

СЕРГІЙ СЕЛЕГЕВ

СПОВІДАЛЬНЯ

СИТУАЦІЯ

— ПОДИВИСЬ, а он та з бахромою. Джинсові шорти — то дурний тон? А тобі що треба? Довгі засмаглі ноги. Штанці вона все одно зніме. Тоді он та, з пишним бюстом. Завеликий? І спідниця не фірмова? А що ти хочеш? Прорезинені смугасті легінси? Чи колготи з лайкрою? Японія з неї презервативи виробляє. У твоїй кишені дві упаковки. Замало? Темні окуляри надів на очі, волосся помастив гелем, а дівчину заманити не можеш. Мені набридло. Я пішов. Он ту? Вона така ж нудна, як і ти.

Я не можу залишити на самоті свого друга. Треба забезпечити йому інтимний вечір, інакше він не дасть мені спокою.

— Познайомся, це — Лариса. Ми запрошуємо її до наших друзів у гуртожиток.

У кімнаті лунали голоси, пили шампанське. Мій друг щось шепотів Ларисі, накручуючи її темний ло-

кон на палець. Вона в цей час красномовно позирала на мене. Я показав на мигах, що все о'кей. Вечоріло. Треба подбати, де мій друг має продовжити знайомство з Ларисою.

Я про все потурбувався. Йому лишалось забрати постіль із сусіднього ліжка в моїй кімнаті і через балкон першого поверху перебраться до вільної кімнати. Мій друг підупав духом. Запах П парфумів здався йому надто різким. Потім, він ще не з'ясував, хто її батьки. Він почав сумніватися в Ларисі і кімнаті для інтиму. Я дивився на її байдуже обличчя і запевняв, що вона оригінальна. Її спокійні плавні рухи я видавав за сексуальність і поволі починав вірити у це сам. Мені довелося розважати Ларису. Вона мила і вихована. Мій друг відключив мене, виказуючи сумнів, чи не виглядатиме він нищим в очах дівчини.

Він пішов до кімнати. В цей час хтось узяв мене за руку. Лариса. Що ж. Я покажу йому, як це робиться.

Чмокнув у щічку. І ми пішли.

Фото: Валерій Анімалов

М'яке ніжне тіло, м'яка посмішка. Випите шампанське розслабило мене. Ми дісталися моєї кімнати. Її руки лягли на мої груди. Підхопив за талію. Ми цілувались. Шурхотів одяг. Скрипіло ліжко. Вона віддалась ніжно і просто. Мала трохи досвіду, активно відповідала на мої пестощі. Запропонувала декілька позицій. Якщо ми зустрінемося ще, обов'язково продовжимо експеримент. Підказувала, де їй приємно, шепотіла компліменти. Її тіло жило, віддаючи тепло і ніжність. Нарешті дихання стало глибоким, вона вигнулась і скрикнула: «Yidshel!» Її енергія заволоділа мною. Я відштовхувався від гарячого тіла і повертався знову. Солодкі хвили прокочувалися по моїй спині. Вперше я пережив гармонію у стосунках з жінкою. Дякував їй за приємний вечір. Час ішов. Вона поспішала додому. Я провів її. Де тепер мій друг? Я не знаю, що відбив у нього дівчину. Але це ще один день, викреслений з його життя.

ТЕТЯНА

ДУМНА КОМОРА

- Модель, що втратила художні амбіції. — гола натурниці.
- Старий сатир з іронією поглянув на олімпійських гетер.
— Як на мене, вони — ні Богу, ні йогу. — Й увігнав свого фалоса в едемський мох. — Багнеті в землю! Навоювалися!..
— Слава богам-олімпійцям! — солодко застогнала віддана сатиrowі німфа, що ховалася у моховинні.
- У лівку ангел во плоті виявився грішним створінням... Жінкою!
- Одних обдарувала яблуком спокуси, других поїла приворотним зіллям, а з третіми просто жила. Регулярно і без проблем.
- Вискрійки її палкого пристрасного тіла прагнули примірювати знавці... високої моди. Від жінок.
- Некролог. Професійний випробувач жіночих оргазмів героїчно поліг на полі бою під час виконання неподружних обов'язків

ВЕЛЕ ШТИЛВЕЛД

ПАРА-ЛЕЛЬ

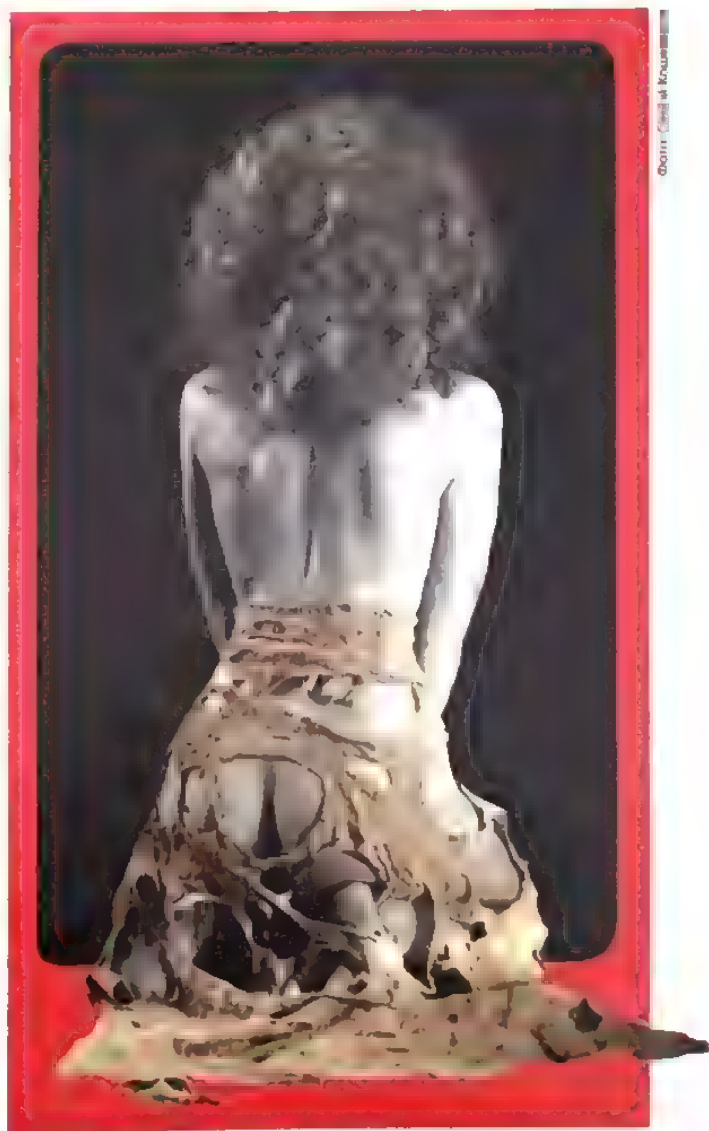
Виктор В. ПУШКАР

Я ПРИВИД, ПАННО

Крізь мене
можна
дивитись вранці,
як сходить сонце
Це красиво
На світанні кози
Сифідус-красень
пасе.
І не зверта на нас уваги
Може,
все примарилось?
Поїдьмо, панно,
на острів Лесбос
(секе з чоловіком
Вас не гідний)
Ви будете
займатися коханням,
а я —
співатиму вам гімни
Вам треба, панно,
хтось більш щільний
Автомобиль
Я маю тіло
коли кохаю
ЛЕБО Я ПРИВИД

Я ВСТРЕТИВ ВАС — И ВСЕ

Как много девушек
Хороших и разных
Но только с тобой
Мне хочется
Одновременного оргазма
Лето Люди в троллейбусе
Долго не мылись
И сделались грязными
Я ехал и хотел
С тобой
Одновременного оргазма.
Начал о чувствах
Пошлое?
Шепелявое
Слово
Просто
Приходи Вот
Только
На губах
Привкус крови
Тебя уводит
Голубой патруль
Каждое утро
Не говорите о чувствах
Плохо
Уже все умерли

Максим Валентин Дугаленко

КУРИЛКА

ХТО СПРАВЖНІЙ?

ЗДАВНА вкоринився стереотип: справжній чоловік — це обов'язково курець. Багато хто і палити починає, аби утвердитися в очах прекрасної статі. Але, за іронією долі, саме курці у найвідповідальніший момент не можуть довести, що вони чоловіки. Яке там «справжнє» — бодай сякі-такі!

Спеціалісти вважають, що вже у 50 років кожний четвертий курець має послаблену потенцію або не має її зовсім. Чоловіки рідко зізнаються в цьому, тому важко сказати, скільки шлюбів розпалося з цієї причини, ще важче підрахувати, скільки людей з відчаєм вдаються до більш сильних, ніж тютюн, стимуляторів, переважно — алкоголю.

Статеве безсилля трапляється у курців внаслідок різних змін судинної системи. Потенція, як відомо, пов'язана з ерекцією статевого члена (станом його збудження, пружності, твердості). Цей фізичний процес залежить від надходження крові в печеристе тіло члена. Взагалі, ерекція зберігається доти, доки надходження крові перевищує її відплив. Але якщо навіть один з основних «вхідних клапанів» судин статевого члена пошкоджений бодай на чверть, ерекції не виникне. Так от: 90 відсотків випадків порушень кровообігу в пенісі пов'язано саме з палінням. І навпаки: експерименти Вашингтонського медичного центру свідчать, що в осіб, які кинули палити, значно збільшується кількість нічних ерекцій.

Паління, звичайно, не єдина причина імпотенції, причинами можуть бути, скажімо, діабет, завищений рівень холестерину в крові або кров'яний тиск. Але паління слід вважати головним фактором, не кажучи вже про те, що часто-густо саме воно посилює або й спричиняє інші фактори.

Справжній чоловік, що має силу волі, ніколи не підпадає під залежність від наркотиків, не отруюватиме себе, своїх близьких.

ЮРІЙ СВИРИДЕНКО

КЛУБ МАНДРІВНИКІВ

ДОЗВОЛЬТЕ ПОЦІЛУВАТИ ВАШУ ТУФЕЛЬКУ?

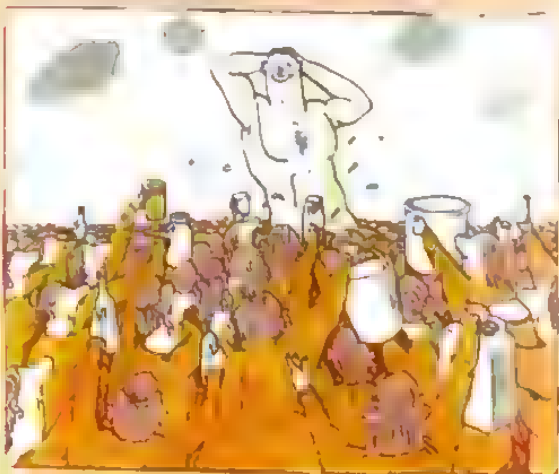
ЩО МОЖНА сказати про традиції вуличного залицяння у вашому рідному місті? Порівняти, як це робиться у різних містах світу, вирішили журналісти англійської газети «The Sunday Times». Приводом для такого дослідження стали пригоди однієї англійки і її племінниці, які, відпочиваючи в Тунісі, протягом десяти днів страждали від залицянь місцевих офіціантів. Отже, журналісти роз'їхалися по великих містах, щоб описати традиції місцевих донжуанів.

РИМ. Чоловіче населення Вічного міста в мистецтві зваби нікому не поступиться пальмою першості — такого висновку дійшла Франческа. Коли вона морно ласувала морозивом, трішки оголивши свої принади, з вікон армійського автобуса, що акраз проїжджав, висунулось із десяток солдатів, які своє захоплення виявили гучним звуковим супроводом. Потім четверо юнаків, що сиділи неподалік, по черзі почали підходити

ДОШКА ПОШАНИ

ХАРВІ КРЕНДЕХОЛЛ

НАЙВИЩОЇ лелівської відзнаки цей житель Нью-Йорка удостоєний 1995 року. Саме тоді він став винуватцем появи на світ 123 10-ї дитини. Якщо взяти до уваги, що перше дитя він благословив тридцять три роки тому, то виходить, що кожного дня він починав нове життя. Без вихідних. Це найкращий показник у світі. Як таке вдалося Харві? Річ у тім, що незадовго до закінчення коледжу юнак, шукаючи джерел заробітку, став донором банку сперми. І здавав таку якісну продукцію, що кілька банків невдовзі почали суперництво за сперму Крендехолла, пропонуючи дедалі більш гонорари. Бо знали: багато американських сімей віддають перевагу животворним краплям саме від Харві. Харві Крендехолл, який гарантував успішне штучне запліднення і прекрасний генетичний код.

Максим Валентин Дугаленко

до неї за вогником — не стільки прикурити, скільки зазирнути у грайливє декольте

Залицяються начебто між іншим. Один, ні сіло ні впало, запропонував провести тиждень на пляжах Португалії. Інший викинув готовність одразу одружитися

Найменш вдалою фразою, якою нагородили Франческу, вона вважає напівкартівацію: «Чи можна, я поцілую вашу туфельку?». Нейтральна репліка: «Компліменти вашій матері». Приемно-несподівана: «О Боже! Ви немовби айшли з полотна Боттічеллі»

Висновок, який сам напросився: щоб зберегти цнотливість у Римі, треба мати винятково товсту шкіру

ЛОНДОН. Жозефіну розчарували «тверді каші» — будівельники. Вони не зронили жодного звуку схвалення, що зазвичай скою на повче виття чи кошає пивкання. «Вибач, дороженька, — пояснив один з них, — у нас в контракті записано, свист та улюлюкання в робочий час заборонені»

Але власник вуличного лотка не пропустив її. Молодечий по свист він супроводив провокаційним залитанням: «Ви часом не з газети «Сан»? То був натяк на мінімально вдягнених красунь, що прикрашають сторінки бульварного видання

ПАРИЖ. Парюкани, в чій крові нуртує травень, намагаються дотримуватися легендарної куртуазності будь-якою ціною. На

бульварі Сен-Жермен чоловігга, що назвався Мужі, без роздумів освідчився Леслі (так звали журналістку) в коханні, на карті міста написав їй свою адресу, три номери телефонів і номер пейджера. При цьому він заспокоїв: «Ви можете зв'язуватися зі мною протягом 24 годин на добу. О'кей? Якщо ви не зателефонуєте, то пришліть листівку, о'кей?»

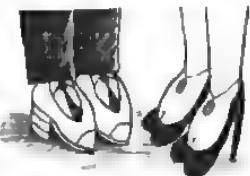
Інший, наблизив собі ціну, сказав: «Якщо ви не зателефонуєте, я не буду ображатися, це не смертельно». Часто лунало вже набридле: «Котра година?»

Єдиний неприємний момент: звичка французів не відводити погляду. В лондонському метро, якщо зустрічаються поглядами, обоє відводять очі. В паризькому ж дивляться довго і відверто.

НЬЮ-ЙОРК. Тут на журналістку, вдягнену в міні, ніхто уваги не звертав. В метро юнаки вперто читали пресу. В парку під час обідньої перерви чоловіки або жували бутерброди, або трілися на сонці, ні на що не звертаючи уваги

Мабуть, Нью-Йорк — найбезпечніше місце для жінок, котрі не хочуть вступати у контакт із сильною статтю.

З англійської переклала ОЛЕНА НАГОРНА

РЕНТГЕН-КАБІНЕТ

ТИ — МЕНІ, Я — ТОБІ

МЕНЕ переслідує нічний кошмар: жінка, яку я обнімаю, раптом починає кричати: «Чоловіки — свині, шовіністи!» — і зіштовхує мене з ліжка

Жінки твердять, що більшість чоловіків — прихильники «подвійного стандарту» сексуальної моралі. Вони мають рацію

Жінки твердять, що більшість чоловіків сприймають їх тільки як об'єкт для сексуального «використання». Вони мають рацію.

Жінки твердять, що більшість чоловіків — цілковиті егоїсти в ліжку, що вони використовують своїх партнерок з метою досягнення оргазму, а потім ігнорують жіночу потребу в сексуальному задоволенні. Вони мають рацію.

Жінка є абсолютно рівноправним партнером. Секс має давати їй таку саму насолоду, як і чоловікові.

Настав час душевного пошуку. Подивіться на себе. Можливо, ви, чоловіче, свиня, самець, шовініст!

Чи не ховаєтесь ви за газетою протягом цілого дня, відповідаючи на її запитання гмукуванням та знизуванням плечима, а потім вимагаєте сексуального задоволення в ліжку?

Чи не шаленієте ви, коли (іноді вона просто не має настрою для любовних утіх?

Чи не вганяєтесь ви у свою дружину за мить після початку предлоді (якої недостатньо, щоб розпалити партнерку сексуально)?

Чи не задираєте ви через лічені секунди, не дбаючи про те, щоб задовольнити свою даму, і залишаєте в морально й фізично розбитою?

Чи не відвертаєтесь ви одразу після закінчення статевого акту від своєї дами і не засинаєте, не сказавши їй жодного лагідного слова і не притолубивши її?

Чи не докоряєте ви їй за її «холодність», коли вона не спроможна досягти оргазму через вашу поспішність?

Якщо ви можете відповісти «так» на одне чи більше із цих запитань, тоді ви трішечки свиня, самець і шовініст — або навпаки, в зворотному порядку. Я вважаю, що, на жаль, більшість чоловіків належить до цієї категорії, а надто ті, які вважають себе мужніми

Доля багатьох одружених жінок — це терпіти егоїзм самця в їхніх чоловіків. Не дивно, що ці жінки ставляться до сексу як до огидного випробування, яке вони мають

регулярно зазнавати, щоб «служити» своїм чоловікам

Якщо ви справжній чоловік, ви повинні поважати свою дружину. Для вас її сексуальне задоволення має бути таким же важливим, як і ваше власне, або ще й важливішим. Ви повинні ставитись до неї як до особистості, а не як до ускладненого пристрою для мастурбації.

Більшість жінок продовжують залишатися досить вірними традиціям (як і більшість чоловіків) і виявляти задоволення існуючим станом справ. Та навіть найпокірніші й найслухняніші з них можуть накопичувати невдоволення.

Така жінка врешті-решт набереться сміливості й стане в позу. Передусім, очевидно, вона це зробить у спальні, вимагаючи рівноправності у вашому сексуальному житті. І якщо ви до цього не готові, у вас виникнуть неприємності. Не чекайте бунту на кораблі. Зробіть перший крок самі — і ви виграєте в багатьох відношеннях.

— оскільки вона рівноправний партнер, ви не зобов'язані виконувати всю роботу;

— ви не повинні брати сто процентну відповідальність за успіх кожного любовного контакту;

— ви матимете вільного, імпульсивного, надзвичайно зацікавленого партнера, який не боїться зробити щось таке, що збудить вас.

Якщо ви прислухаєтесь до цих порад, ви не станете пануючим самцем. І це на краще.

ЕРОТИКА В УКРАЇНСЬКІЙ НАРОДНІЙ КАЗЦІ

РОКУ 1863 визначний російський етнограф і фольклорист О. М. Афанасьєв видав свою відому монументальну працю «Народные русские сказки», до якої, крім російських, увійшли також казки українського й білоруського народів. Але з кожного випуску цього видання (а було їх аж вісім) царська цензура витучала від кількох до кількох десятків казок, і головною підставою до цього було їх еротично-сенсаційне спрямування. Таким чином, у фольклориста залишилося понад півтори сотні творів, заборонених до друку. І Афанасьєв об'єднує їх у рукописну збірку «Русские заветные сказки», що й позацензурне видання побачило світ у Женеві тільки 1872 року, вже по смерті упорядника. До цього видання увійшли і дві українські казки: «Одруження дурня» та «Піп і циган», — їх можна вважати першими надрукованими казками нашого народу.

На Україні перша збірка, що вмістила в себе казки еротичної тематики, з'явилася в 1899 році. Вона мала назву «Галицько-руські анекдоти» й була видана, завдяки старанням видатного українського етнографа Володимира Пнатюка, у Львові Науковим товариством імені Шевченка. А 1916 року, в тому ж таки Львові, В. Пнатюк видає свою відому двотомну працю «Українські народні байки» — першу антологію українського «звіриного епосу», що обіймала аж чотиристі фольклорних творів. Більшість казок цієї збірки було записано на Західній Україні, але представлено в ній також центральний і східний її регіони. Зокрема, це 98 казок у записах Павла Тарасевського, зроблених на Слобожанщині, втім числі в містах Куп'янську на Харківщині та Шебекині Білгородського повіту Курської губернії (нині — Білгородська область), які відзначаються досконалістю форми, композиційною довершеністю, а літературним рівнем не поступаються кращим зразкам української народної казки: «Дурний вовк», «Звірі під пануванням лева», «Лисиця на зимівлі у вовка і ведмеда» — твори ці добре відомі й популярні серед читачів, вони витримали вже десятки перевидань. Та було в тій збірці 1916 року кілька казок, що відтоді не друкувалися жодного разу. Йдеться про казки «Звалашений вовк», «Знеславлена лисиця, або Більше хвальби, ніж заслуги», «Як почувала миша з жабою» у записах П. Тарасевського та В. Пнатюка. Радянська цензура щодо «моральності» й «ідеологічності» набагато перевершила цензуру царську, отож перевидати ці казки з їх еротичною забарвленістю було зать. До речі сказати, тією ж таки цензурою з українського фольклору було витучено й популярних персонажів казок — москаля, жиду, литвина, мазура, — а заризам і пов'язані з ними сюжети. В умовах боротьби комуністичної партії проти релігії зникають із збірок казки з апокрифічними сюжетами, героями яких були Спаситель, Богородиця, апостоли, святі та угодики. Така ж доля спіткала персонажів української демонології — відьом, волюників, мавок і русалок. Більше поталанило чортони: мабуть, з погляду комуністичної моралі він був по суті «соціально близькою».

Та хоч як би там було, а еротичні казки існували й існують далі в українському фольклорі поряд з безліччю інших витворів народної фантазії. Інша річ, що більшість читачів через оті ідеологічні обмеження навіть не здогадуються про їх існування. І коли російському повернуто «заветные» казки Афанасьєва, то, може, десь незабаром їм станемо свідками нового перевидання «Галицько-руських анекдотів» та «Українських народних байок».

Буде дуже шкода, якщо цього не станеться.

ОЛЕКСАНДР КУХАРЕНКО,
літературознавець,
м. Харків

ДАВНО це було. Так давно, що ніхто уже цього й не пам'ятає, а ті, хто знав, уже помирали. Тож тепер хто його і розбере, чи правда то, чи ні — бо нікого ж при тому не було. Але я так скажу, що все те повинно бути правдою, бо так говорили старі люди. А їм, як не кажи, краще знати. От і дідусь мій, земля йому пуком, коли мені все це оповідав, так говорив: «Я при тім не був, але то чистісінька правда, бо мені це старі люди розповідали. А навіщо ж старим людям брехати?»

Отже, слухайте, як воно було насправді.

Якось один селянин саме у Петрівку* поїхав у поле орати толоку. А на той час стояла така спека, було так жарко-прежарко, що він, бідний, поки пройшов кілька борозен, то так втопився, що не дай Боже. Іде за сохом, ледь ступає, піт із нього так і ллє.

Аж дивиться, де до нього вовк. Тьх, сердеша, від спеки мучиться. Мило йому на боках повнступало і слина капає, бо до того ж ще й голодний дуже.

— Чоловіче, — каже, — я твою кобилу з'їм!

— Ой ні, вовче, підожди вже, поки я доору, — почав просіттися селянин, — то тоді вже й з'їси.

Вовк згодився і став дождатися, поки чоловік закінчить роботу. А щоб дурно на сонці не сидіти або, чого доброго, щоб селянин не обдурив його, то й став вовк тинятися за ним по ріллі.

Чоловік і каже:

— Що ж ти, вовче, хіба вже ніде не знайшов собі помилки, окрім моєї кобили? Пішов би куди-небудь в інше місце.

— Так уже Бог дав, чоловіче. Я довго не хотів тебе зобиджати, але далі терпіти вже не можу — з голоду адляю. А тут ще така спека, що далеко й не підеш. Ти ж бачиш, як я спотів, мокрий увесь. А тут ще одна біда — лійця мішають. Теліпаються між ногами, мокрі, аж капає з них. Така досада, взяв би їх та так і відрізав. Та не діванку ж.

— О, вовче, — каже селянин, — ти нічого не робиш, і то вони тобі заважали, а як вони мені набридли. Давно б уже їх відрізав, так боюся, бо можна ж вмерти.

А вовк каже

— Та ти не біси, чоловіче, у мене такі ліси є, що враз заросте і затягнеться. Давай ми їх зараз і повідрізуєм — я тобі, а ти мені.

— А чого ж, давай і повідрізуєм. Тільки ж кому вперед різати?

— Та як хочеш, — каже вовк.

— Про мене теж все одно, тільки ж у мене зараз роботи багато. Як була, так хворю, так нікому ж буде робити. А ти, вовче, гулячий, то давай ми тобі і відріжемо.

*Петрівка — дитячий міст, що знаходиться за чергою й закінчується 12 липня, на свято Петра. Пам'ятає це час мислові косячи сина по всій Україні (Примітка публікатора).

— Та я не проти. — каже вовк, — але ж коли тобі різати будем?

— Думаю, що за тиждень я з усім впораюся, — відповідає чоловік, — тож через тиждень можна й різати

Вовк і на це згодився. А селянин узяв ніж, нагострив його добре та й вмить відхопив вовкові те, що так йому заважало. Вовк аж присів від болю, а далі як чкурив через ріллю прямо в ліс та забився під кущем у яму і просидів там, скреточучи зубами, аж до наступного вечора.

А чоловік повернувся додому, подумав добре та й за голову вхопився. Це ж

— Та нічого, жінко, — відповідає, — це я так... Щось мені нездоровиться...

— Та що ж у тебе болить? Данай я бабу Горпину покличу, нехай пошепче. Або сам до неї піди.

— Нічого я не хочу!

Довго він не признавався жінці, а далі говорить:

— Сказати по правді, боюся я, жінко, у поле їхати!

— Чого?

— Та відрізав я вовкові яйця, а завтра черга мені різати.

— То, дурний! І хто тебе нарозумив на таку справу? Навіщо ж ти мені такий

чоловікові та й поїхала в поле з сохою. Пройшла вона борозен з десяток, дивиться — їде вовк. Прийшов і каже:

— Ох, чоловіче, набрався ж я горі. Мало, було, з голоду не здох. Піти по ліки не здужаю і послати нікого. Через те прийшлося лежати, поки само зажило. А тут ще муки прокляті так набридли — лізуть і лізуть. Ну, чоловіче, тепер черга за тобою, давай будемо тобі різати

ти

— О, вовче, — відповідає, — та в мене їх уже давно нема

— Хто ж тобі відрізав?

— Та ловив я поросля на зарізі, а воно кляте, побігло під ворота, а я нагнувся за ним, так свиня, бісове стерво, як хватнула... Ти, вовче, не повіриш — не те що яйця, а весь потрох вихватила, разом з матнею!

— Ану ж покажи, чоловіче!

Жінка спустила штани, сіла, розкарячила ноги...

Бачить вовк, а в неї така рана, що й шалкою не закриєш! Він аж здригнувся всесь:

— Ой-йой-йой, чоловіче! Та як же ти терпиш?! Я нічого не робив, і то мало не здох. Бросай, бросай свою роботу, тобі тепер не можна нічого робити! А то рану свою ще більше роздереш, тоді вже тобі ніщо не допоможе. Ти краще ляж отут і не ворухись, а я піду тобі ліків дістану. Якщо будеш смирно лежати, воно скоро заживе. Я разів зо три помажу — так затягнеться, що й не видно буде, де та рана була. Стане краще, ніж на цілому

Побіг вовк по ліки, а зайця приставив мух відганяти, щоб, бува, черв'як у рану не насадили. Сів засць біля жінки та так пильнує, чи не летить яка муха. Тільки що та налагодиться сісти на рану, а засць вухами — лясь! лясь! — поміж ногами. Та й знов пильнує.

Лежить жінка і думає, як то можна обдурити і зайця, і вовка. А то бісів вовк іще, чого доброго, і справді знайде таких ліків, що все заросте і затягнеться. Що ж їй тоді робити, а що робити чоловікові?! Та він її з дому прожене!

Лежала, лежала жінка, а тоді потихеньку: пу-у-у! Засць вуха підняв і пильно прислухався. Вона другий раз, уже дужче: пу-у-у-у! Засць аж підскочив, та все ж таки не втік. Жде, що далі буде. А жінка дулась-дулась — та втретє! Та з усієї сили!

Наликаний засць стрімголов кинувся навтікача, через поле та в ліс, аж куврява за ним піднялася! Біг, біг лісом, біг, біг — та й зустрів вовка.

— Чоловік, — говорить, — від рани лопнув!.. Так і розірвало його!..

— Ну що ж, — каже вовк, — туди йому й дорога. Менше нам клопоту буде, а йому муки.

Отак вдалося жінці перехитрити вовка. Кобила залишилася жива, чоловік з ліжцями та й вона при своїм інтересі.

ЗВАЛАШЕНИЙ

ВОВК

дав йому вовк тиждень строку, а як проїде тиждень, тоді вже і йому треба різати

Минув день, минув другий і третій, уже й час наближається. Чоловік ходить сумний-сумний, не їсть, не п'є — неначе чортові душу заналастив

Стане жінка до нього говорити, а він неначе не чує — все про щось своє думає. І слова від нього не допитасиш. Вона і здогадалась, що тут щось не так. Причепилася до нього не на жарт та й не відстає

Що з тобою, чоловіче? Чи не занедужав? Чи горе в тебе яке, що ти ходиш, як несамовитий? Чого ж ти мовчиш, може б, я до ворожки сходила чи попа покликкала, щоб молебень відправив?

здався?! Що ж ти думав своєю головою?! Та я б тебе такого і дня вдома не тримала — прогнала б геть! Ну добре, сиди ж ти дома, а я завтра в поле сама поїду.

— А як вовк прийде та кобилу з'їсть? — питає чоловік.

— Там видно буде, не дурніша від тебе.

— А як вовк догадається, що ти баба, що тоді будеш робити?

— Та вже як-небудь обдурю його

— Ти ж не забудь взяти мої штани і шапку

— Та не вчи мене, чоловіче, не вчи! Я вже сама знаю, що робити!

На другий день рано на зорі встала жінка, наділа штани, шапку і чоботи

ЗНЕСЛАВЛЕНА ЛИСИЦЯ,

АБО БІЛЬШЕ ХВАЛБИ, НІЖ ЗАСЛУГИ

ОДНОГО разу бігав заєць лісом і в густих зарос-
лях надібав лисиччину нору. Спочатку злякав-
ся куций, хотів зразу ж чкурнути шавткічка.
Але бачить, що хазяйки вдома немає, а в норі
одні лисенятта сидять, тож осмілів та й вирішив
пожартувати.

— А що, чи дома лисичка-сестричка?

— Немає, — відповідають звірята, — пішла
по лісу погуляти, дітям їм пошукати. А навіщо
ж вона тобі?

— Як то навіщо? — Заєць заломив набік ву-
хо. — Навіщо молодому козакові та добра моло-
диця? Звісно, щоб... Та що там говорити. І так
ясно навіщо! Ну, а як немає, то й немає — на-
ступного разу зайду.

Та й побіг собі далі, дуже задоволений своїм
жартом.

І на завтра, і наступного дня, і ще наступного
бігав заєць у густі зарослі до лисиччиної норі
жартувати. А почував він себе надто вже без-
печно — знав, бачите, що лисиця в такий час
на полюванні, тож ніщо йому не загрожувало.

Так пройшло кілька днів. Набридли лисич-
ці жарті, вирішила вона провчити
жартівника. Та й не пішла на полювання, зали-
шилася вдома.

Коли біжить заєць.

— А чи дома лисичка-сестричка?

— Та дома! А де ж їй бути?

Такого повороту куций не чекав. Уже йому й
не до жартів, а тим більше, не до кохання. Як
дремував він з усіх ніг прямо через зарослі, а
лисиця за ним. Та не відстає, клята, дихає в по-
тилицю і так страшно зубами клацає — вже
ось-ось спіймає. З останніх сил стрибнув заєць
через кущ, а лисиця навіпрямець побігла та й
застряла серед гілля. Та так, що ні туди, ні
сюди.

А заєць і радий такій пригоді. Де й сміливість
узялася. Не довго думавши, забіг він ззаду та й
зробив своє діло. А потім побіг до копанни, об-
мочився, викачався в пилюці та й став край до
роги. Весь чорний-чорний, що й не агадаєш, чи
то бобер стоїть, чи чернець з монастиря.

А лисиця тим часом з горем пополам вибра-
лась на волю і побігла доганяти зайця. Зустріла
його край дороги, та тільки не впізнала.

— А що, раб Божий, — питає, — чи не бачив
ти тут зайця?

— Це ж якого? Чи не того молодця, що так до
оре тебе приголубив?

Стала лисиця та й плюнула спересердя.

— Отакий, бісів син! Це ж треба — встиг уже
поговорі по всіх монастирях пустити! І не
стільки ж там того діла, а такої неслави наро-
бин!

Та й побігла собі додому.

Публікація ОЛЕКСАНДРА КУХАРЕНКА

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Мікеланджело Боні (1450-1516). Тисячолітнє Царство. Центральна частина композиції. «Земний Раб» (фрагмент). Північ, середньовіччя. Олив на дні. Прадо, Мадрид.

БАБЕЛЬ ІСАК (1894-1940)

Ісаак Бабель народився в Одесі в родині єврейського купця. Закінчив Одеський університет. Був активним учасником революційного руху. Після революції працював в органах влади. Бабель є одним з найвідоміших російських прозаїків, який писав про життя в революційній Росії. Його твори характеризуються реалістичним стилем і глибоким знанням життя.

КАЗКА ПРО БАБУ

Була одна бабуся, яка жила в селі. Вона була дуже старенькою, але дуже доброю. Бабуся любила читати книжки і розповідати казки своїм онукам. Одного разу бабуся сиділа на лавочці під яблунею, а онук її бігав навколо. Бабуся сказала:

— Онуку, не бігай так швидко, щоб не впасти. А якщо впаде, то я прийду і допоможу тобі встати.

Онук бабуся не слухав і бігав далі. Раптом він впав на землю. Бабуся побігла до нього і допомогла йому встати. Онук сказав:

— Бабу, дякую тобі за допомогу. Я більше не буду бігати так швидко.

Бабуся посміхнулася і сказала:

— Не хвилюйся, онуку. Я завжди буду поруч з тобою.

БАБОВАЛ РОМАН (нар. 1920-р)

Роман Бабовал народився в Одесі. Він є одним з молодих українських прозаїків. Його твори часто стосуються життя в Україні та її історії.

ПРИСТАСЬ

Він пристась, він пристась, він пристась... Це був короткий вірш, який описував життя в Україні.

БАЙРОН ДЖОРДЖ ГОРДОН (1788-1824)

Джордж Гордон Байрон був великим англійським поетом. Він писав багато віршів, які стали класикою літератури. Байрон був активним учасником революційного руху.

НАСЛІДУВАННЯ КАТУЛА

Наслідуючи Катуту, я йду до моря. Це був вірш, який описував життя в Греції. Байрон був великим поетом, який писав багато віршів, які стали класикою літератури.

Портрет Джорджа Байрона

БАЛЬЗАК ОНОРЕ ДЕ (1798-1850)

Оноре де Бальзак був французьким письменником. Він писав багато романів, які стали класикою літератури. Бальзак був активним учасником революційного руху.

Оноре де Бальзак був великим французьким письменником. Він писав багато романів, які стали класикою літератури. Бальзак був активним учасником революційного руху.

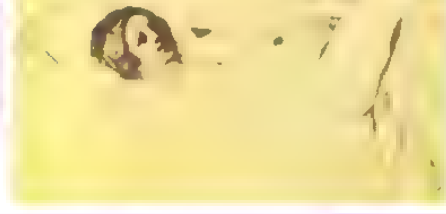
Портрет Оноре де Бальзака

БАЛЬМОНТ КОСТЯНТИН (1867-1942)

Костянтин Бальмонт був російським поетом. Він писав багато віршів, які стали класикою літератури. Бальмонт був активним учасником революційного руху.

ПРО КОХАННЯ

Про кохання, про кохання, про кохання... Це був вірш, який описував кохання. Бальмонт був великим поетом, який писав багато віршів, які стали класикою літератури.

Портрет Костянтина Бальмонта

ІННОВАЦІЙНІ
БРОНТІКИ

БЕБЕЛЬ ГЕНРИХ

(бл. 1472—бл. 1518)

Німецький письменник-гуманіст доби Відродження, університетський професор у Тюбінгені. Писав переважно латинською мовою. Основи його літературні твори — сатирична поема «Тріумф Венери» та три книги фанеції — веселих і дотепних, часто присмачених еротичною оповіддю, сюжетно пов'язаних з італійською новелістикою, німецькими шванками, французькими фав'є. Ось декотрі з них.

• Нинішнього року 1507-го, не далеко від Тюбінгена одна черниця (в нас кажуть бегута) — а як добре пригадати, то навіть дві, — зайшли в тяг від одного молодого селянина. Коли його мати стала йому за те суворо вичитувати, то молодик, дарма що був доволі неотесаний, дотепно їй відказав: «Матусю, — мовив він, — я чинив за валою порадою. Ви ж бо самі мене наставляли, щоб я завжди водився й бесідував з людьми добродішними та побожними. Ви не раз повторювали мені слова із псалма, зі святих і сам святий станеш! Отож я послушався ваших повчань і ось тепер став і святий, і мужем».

• Один чернець прийшов до монастиря дів-вєсталок. Там його гостинно прийняли, і він, на віддяку за те, став проповідувати віру та вчення Христове. І красномовністю своєю так зміцнив сестер у добродішності, що вони його, як вельми шановану людину, примістили у своїй загальній сповітальні. А коли настала глухота, заволав той чернець гучним голосом: «Не вчиню, не вчиню, не вчиню!» Розбуджені черниці підійшли і стали втішати брата, питаючись, чого це він так репетує. І він сказав: «Був мені голос з неба: «Вчини любови з молоденькою черницею, аби вона народила єпископа»! — та я, звісно, наодруб відмовився». Почувши таке, сестри-черниці привели до нього молоденьку сестричку. Та вона, уздрівши ченця, почала соромливо одмагатись та одмовляти. Тоді сестри черниці сказали, що кожна з них погодилася б, якби від неї такого зажадали. Зрештою вона скорилася і по якомусь часі народила дочку. А коли того ченця звинуватили, він сказав: «Вона ж не хотіла добром і не слухалась волі Божої, от він її і покарав дочкою».

• Одна черниця, висповідуючись священникові, разом з успішним іншим зізналася, що одного разу накрилася була чужою сутанною. Священик сказав: «У самому цьому гріху немає, але чи було щось ще під сутанною?» — «Чернець», — відповіла вона.

• Один паламар на ймення Цілосвіт служив у жіночому монастирі. І якось, знемагаючи від хоті, він узяв дуду, нішком зайдя у ніч і звів її страшином, наче в духа, голосом сповістни: «О ви, сестри, слухайте голос Божий!» Нерелюкані черниці прийняли й нічого на те не сказали. Коли ж він і другої ночі прийшов і програв те саме, сестри попадали нічирма, думаючи, що то ангел з неба. А тоді, набравшись духу, зрештою підве-

БАЧА

У давні часи на азійських базарах та у чайханах можна було бачити хлопчиків у жіночому вбранні та перуках. Вони співали і танцювали, акомпануючи собі на бубні. По суті, це були юні повії, які займалися своїм ремеслом до 14–15 років. Сексуальні розваги з дорослим чоловіком (у якого починає рости борода) вважалися у Середній Азії великим гріхом, у той час як грати хлопчика не рахувалося навіть за гомосексуалізм. Просто серед чоловіків було немало таких, які взимку полюбляли спати з жінками, а влітку — з хлопчиками. Багатші з бачебазів тримали біля себе кількох хлопчиків, бідніші — одного.

лись і промовили: «Ангеле Божий, поведи нас волю Господа нашого!» І паламар програв крізь дуду: «А воля Божа така, щоб вас поклав, чи то пак щоб на вас ліг цілий світ!» Почувши таке, сестри занепокоїлися, не знаючи, що їм діяти. Коли це був ангел, то не міг же він звелти їм віддатися на пошту всьому люду, що є у світі. Та врешті, по адоровому роздуми, вони витлумачили ангелові слова так, що в них шло про монастирського паламара на ймення Цілосвіт, котрий і має на них дати. Мовляв, хто знає, може, десь провидіно, що від нього народиться єпископ чи навіть папа. Отож покликali паламара і примістили його у своїй покоях, а перша увійшла до нього старша чинном сестра, звана абатиссою. Спориючись велінню ангела, вона, як то кажуть, скуштувала благодаті й, дучи, сказала: «Радію з того, що вводиш волю Божу». Після неї прийшла, як і належить, друга чинном сестра, себто пріореса, і, причастившись благодаті, розвієним голосом просила слова молитви: «Тебе, Боже, хвалямо». Третя проказала: «Праведний, о Боже, поради!»; четверта: «Піднесімося духом усі». Пон часом паламар, уже до краю занепокоєний, висадив двері, вискочив і страшно заво-

лав: «Ні, край, з мене годі!» — і всяке таке інше. Тоді решта черниць, кличучи його назад, забіглися: «Хто ж і нас причастить благодаті?»

• Один чоловік казав мені, що це сталося з ним самим, коли він, сподіваючись дістати розрешення, сповідався якомусь ченцю доволі похилого віку. Він щиро зізнався, що в сластих утіхах не проминав жодної жінки, хоч би якою вона була роду. Почувши це, чернець нараз зариццв, та ще й так гріко, що бідолашний грішник впав у великий розпач, бо подумав, що старий плаче через його страшний гріх. Він уже й не знав, що відити і куди подітися, а на розрешення будь-яку надію втратив. Нарешті чернець опанував себе, заспокоївся і сказав йому так: «Не бійся, сину мій, для душі твоєї і для твого спасіння дуже добре, що ти ще журився своїми гріхами. А плакав я не через що інше, як через те, що своєю сповіддю ти викликав у мене споми про ті прекрасні й минули без вороття літа, коли і я був чоловіком хоч куди. А тепер, на превеликий жаль, я на цьому полі більше не орач».

Той чоловік мені присягався, що це сталося з ним самим.

Переклад з латинської

СВЕТЛАНА ДОВЖЕНКО

Чоловічий монолог

Я бажаю тебе!
Прагну близькості.
Наче милості найблагословеннішої
прагне жебрак!
Хочу бути твоїм,
Хочу мати тебе,
Я в жіночість пірну
як в морські заспокійливі хвилі.
Це миттєвість. Обман.
Це сп'янілий туман.
Це жага спопелює розум.
Дай напиться мені
із того джерела.
Що одяк надихало на подвиг.
Ти пробач, зрозумій.
Хоч миттєвість твоєю
Я в житті цім побути хочу.
...О, я бачу жагу
і святого шалерства прибій.
Й свіжеть в серце моє твої очі.

ЦВІТЕ АКАЦІЯ

Сьогодні — шал акації.
Гріховних поцілунків
і доторків доозначників...
Бо я сьогодні юнка!
Ще б там не відбувалося.
Сьогодні я чаклунка.
Сьогодні я акація.
Моя хміля густий, солодка.
Сьогодні на вакаціях
Умовностей молодки.
Сьогодні шал кохання!
Все інше десь в тумані.
Солодкий спліт акації —
Весною серце п'яне.

МИКОЛА ЛУТОВИК

Я ТЕБЕ КУПАВ У ДУШІ...

...
я тебе купав у душі
мило запливало
між латки...
не кажи
про тебе мужу
діставати мило ж
МУШУ
прутьень змилюється
до витки.

...
ой під смерекою
та зеленою гаїю!
Гола гуцулка
лежить
Ось тобі хрест!
А май мені
у Карпатах
не жити!...
А до неї —
гуцул біжить
Вийня прута
сховає тут
а вона мовчить
вийня зтуда
суа! — у Прута —
шпинить!

...
У дівочок
два ротки
Обидва
для
еротики

ЖУРНАЛУ «ЛЕЛЬ» — 5 РОКІВ!

Якщо ви хочете зустріти ювілей разом із нами, не забудьте:

- а) купити наступний номер часопису;
- б) передплатити «Лель» і «Лель-ревю» на другу половину 1997 року.

Журнали друкуватимуть:

- ♥ сповідь нашого сучасника «Колінбада»;
- ♥ повість Володимира Павліва «Порнографія України»;
- ♥ подальші випуски «Енциклопедії світової еротики»;
- ♥ новини «З пасіки Діда Андрія» та з «Лазькова» Ігоря Ченця;
- ♥ еротичні скарби унікальних сорокських «Бечорняць»;
- ♥ практичні заняття на лелівському «Сексодродії»;
- ♥ нові історії «Першої шлюбної ночі»;
- ♥ нові повісті та оповідання зі скарбниці світової еротичної класики;
- ♥ спеціальний випуск «Лель-ревю», присвячений коханню за ґратами;
- ♥ безліч інших ексклюзивних матеріалів.

Кожен третій номер «Лель-ревю» виходить російською мовою.

Передплатний індекс «Лель» — 74283.

Передплатний індекс «Лель-ревю» — 74288.

Передплачуйте і читайте у 1997 році журнали «Лель» і «Лель-ревю»!

